

ইছ'লাম আৰু মছীহি ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ

সাধাৰণ জ্ঞানৰ প্ৰশ্ন

আপুনি যদি এই পুথিখন মনোযোগেৰে পঢ়িছে, আপুনি তলত দিয়া প্ৰশ্ন কেইটাৰ উত্তৰ দিব পাৰিব; এই কেইটা আমাৰ ডাক-যোগীয়া কিতাবুল মোকাদ্দছ স্কুলৰ অংশ:

১। কিতাবুল মোকাদ্দছত এচো কোন? ইছদীবিলাকে তেওঁলোকৰ সন্তানক তেওঁৰ নামটো দিয়াৰ পৰা কিয় বিৰত থাকে?

২। সন্তান পাবলৈ মুনাযাত কৰা আৰু তাৰ উত্তৰ পোৱা বন্ধ্যা হান্না কোন আছিল? তেওঁৰ সন্তানৰ নাম কি?

৩। আল-কোৰানে ইছাৰ মাতৃ মৰিয়মক “হাৰুণৰ বায়েক” বুলি কোৱা কথাটো আপুনি কেনেকৈ ব্যাখ্যা কৰিব?

৪। নিৰ্মল মৰিয়মক আল-কোৰাণে কেনেকৈ সন্মানিত কৰিছে, আৰু তেওঁৰ বিষয়ে নতুন নিয়মে কি কৈছে?

৫। ইছা যে “আল্লাহৰ চাহাবা” তাক আপুনি কেনেকৈ ব্যাখ্যা কৰিব?

৬। মানৱ পিতৃ নোহোৱাকৈ কেৱল যোন অভিজ্ঞতাহীন এগৰাকী নাৰীৰ পৰা কিয় ইছাৰ জন্ম হৈছিল?

৭। আদম আৰু ইছাৰ মাজৰ পাৰ্থক্য কি?

৮। মেৰুচীচৈদক আহিব লগা ইছাৰ কেনেকৈ এক প্ৰকাৰ আছিল?

৯। ইছা যে অনন্ত জীৱিত ইবনুল্লাহ হয়, এই কথা আপুনি কেনেকৈ ব্যাখ্যা কৰিব?

১০। ইছাই আমাক তেওঁৰ পাছত আহিবলৈ কিয় আহ্বান কৰে?

১১। ব্যাখ্যা কৰক: “আদিত্তে কালাম আছিল, আৰু কালাম আল্লাহৰ সৈতে আছিল আৰু কালামেই ষয়ঃ আল্লাহ” (ইউহোনা ১:১)।

::::: :::::

[88]

ইছলাম আৰু মছীহি ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ

জন গীলখাইষ্ট

দ্বাৰ-উল-মছীহ

ডাক বাকচ নংঃ ২৩৪

গুৱাহাটী-৭৮১০০১

“ইছলাম আৰু মছীহি ধৰ্মত ঈছা-আল-মছীহ”

Assamese Translation of “CHRIST IN ISLAM AND CHRISTIANITY” A short Handbook to refute the accusation that the Holy Bible is corrupted and distorted. This is a polemic literature in response to an aggressive booklet called “Christ in Islam” by Ahmad Deedat of Durban, South Africa. John Gilchrist, the writer of this book has thorough Biblical responses to all the accusations raised by Ahmad Deedat. It is translated into Assamese by Mr. Mridul Das and Mrs. Provamoni Das, edited by Khursheed Alam and Published by *Dar-ul-Masih*, Guwahati-1. Price Rs.20/ Only.

Manuscript Published By: Light of Life,
Villach/ Austria.

প্ৰথম অসমীয়া প্ৰকাশ : জুন/২০০৭

অনুবাদক : শ্ৰীযুত মৃদুল দাস আৰু শ্ৰীমতী প্ৰভামণি দাস।

অসমীয়া সংস্কৰণ : *দ্বাৰ-উল-মছীহ*

ডাক বাকচ নং : ২৩৪

গুৱাহাটী - ৭৮১০০১

© প্ৰকাশকৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত।

মূল্য : ২০.০০ টকা মাত্ৰ।

বিঃ দ্ৰঃ কোৰাণ শ্বৰীফৰ অসমীয়া উদ্ধৃতি সমূহ, “অসমীয়া ইছলামী সাহিত্য প্ৰকাশন সমিতি, হেদায়েৎ পুৰ, গুৱাহাটী - ৩” ৰ পৰা প্ৰকাশিত, অধ্যাপক ছৈয়দ ছামচুল হুদা, (এম. এ.) অনুদিত “কোৰাণ বোধ” ৰ পৰা লোৱা হৈছে।

ঈমানৰ ক্ষেত্ৰতহে আমি প্ৰধানকৈ অসম্মত হওঁ, কাৰণ ইছলাম ধৰ্মই তেওঁক মানৱতা আৰু নবীত্বতকৈ অধিক আৰু একো নিদিয়ে, যি ক্ষেত্ৰত মছীহি ধৰ্মই শিক্ষা দিয়ে যে আল্লাহে তেওঁৰ যোগেদি কথা কৈছিল, নবী হিচাবে নহয়, কিন্তু এজন পুত্ৰ হিচাবে যি জনৰ যোগেদি তেওঁ সকলো বস্তু সৃষ্টি কৰিলে, যি জনে তেওঁৰ মহিমা প্ৰতিবিম্বিত কৰে আৰু যি জন তেওঁৰ “তত্ত্বৰ ছাব” (ইব্ৰী ১:৩)।

পিতৃ বা পাক-ৰুহৰ কোনো উল্লেখ নকৰাকৈ বা ক্ষমতাত পিতৃৰ ওচৰত তেওঁৰ আনুগত্যৰ বিষয়ে কোনো উল্লেখ নকৰাকৈ, ইছাক মছীহি ধৰ্মমতত সম্পূৰ্ণ অৰ্থত আল্লাহ বুলি প্ৰতিনিধিত্ব কৰা ‘কেতিয়াও নোহোৱা আল্লাহজন’ৰ দৰে পুথিবোৰে মছীহি ধৰ্মক সম্পূৰ্ণৰূপে ভুল প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। গতিকে তেনে প্ৰকাশণবোৰে কোনো দৰকাৰী উদ্দেশ্য সিদ্ধ নকৰে। মুছলমানসকলে এই ধৰ্মমত প্ৰকৃততে যিদৰে কোৰাণত আছে, ঠিক সেইদৰেই যদি তাৰ মূল্যাঙ্কণ কৰে, তেওঁলোকে জানিব যে তেওঁলোকে সৰ্বসংসাধাৰণতে ধৰি লোৱাৰ দৰে এই ধৰ্মমত তেওঁলোকৰ নিজৰ মতৰ পৰা অতি দূৰত নহয়, আৰু তেতিয়া হয়তো তেওঁলোকে ইছা আচলতে কোন হয় সেই বিষয়ে অধিক সত্য আৰু নিকট জ্ঞানলৈ আহিব পাৰিব - যিটো হৈছে তেওঁ “কেতিয়াও নোহোৱা” “আল্লাহ” নহয়, কিন্তু বেহেস্তৰ পৰা অহা অনন্ত পুত্ৰ যিজন “কালি, আজি আৰু সদাকাললৈকে একে” থাকে (ইব্ৰী ১৩:৮)। আশা কৰো আমাৰ মুছলমান সমাজে নিজ ভাষাৰ কোৰাণ শ্বৰীফ মুকলি মনোভাবেৰে পঢ়ি ইছা আৰু মছীহি ঈমানৰ বিষয়ে বহুত সত? জানিব পাৰিব।

❖❖❖❖

সমাপ্ত

❖❖❖❖

[৪৩]

ইচ্ছাকৃতভাৱে প্ৰকাৰান্তৰে সেই প্ৰত্যেকটো ক্ষেত্ৰত বুলি কৈছো, কাৰণ কিছুমান শিৰোনামাই তলত উদ্ধৃতি দিয়া মূল পাঠ্যৰ অৰ্থৰো ভুলকৈ বিপৰীত বৰ্ণনা কৰিছে।

মছীহবিলাকে নকয় যে “মৰিয়মৰ পুত্ৰ আল্লাহ, ইছা হয়”, যিদৰে আল-কোৰানে তেওঁলোকে সেইদৰে কয় বুলি অভিযোগ কৰে (*innallaaha huwal Masiihubnu Maryam* – চুৰা ৫.৭২), অৰ্থাৎ আল্লাহ ইছা হয়। আমি বিশ্বাস কৰোঁ যে পিতৃ, পুত্ৰ আৰু পাক-ৰুহ, ব্যক্তিত্বৰ এই তিনি-তৰপীয়া ঐক্যতাত আল্লাহ এজন আল্লাহ্‌তালা, আৰু একমাত্ৰ পুত্ৰইহে মনুষ্য ইছা মছীহ স্বৰূপে মানুহৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিছিল।

আমি বিশ্বাস কৰোঁ যে পুত্ৰজন পিতৃৰ ক্ষমতাৰ অধীন আছিল (স্বয়ং পদবীটোৱেই এহাতে তেওঁলোকৰ মাজত গুণ আৰু প্ৰকৃতিৰ সমতা বুজায় আৰু আনহাতে আনজনৰ ওচৰত এজনৰ অধীনতা বুজায়)। আমি ইয়াকো বিশ্বাস কৰোঁ যে পিতৃৰ উদ্দেশ্য আৰু ইচ্ছা অনুসৰি পুত্ৰক পৃথিবীলৈ পঠোৱা হৈছিল, কাৰণ ইছাই নিজে কৈছিল: “মই আপোনা-আপুনি অহা নাই, তেৱেঁই মোক পঠাই দিলে” (ইউহোনা ৮:৪২)। একেদৰে আমি মানি লওঁ যে তেওঁ নিজৰ ইচ্ছাৰে একো নকৰে কিন্তু তেওঁৰ পিতৃয়ে যি ইচ্ছা কৰে, কেৱল তাকেহে তেওঁ কৰে, কাৰণ তেওঁ অনন্ত ইবনুল্লাহ, এই ঐশ্বৰিক অভিপ্ৰায় আৰু কাৰ্য্যক পৰিণাম দিবলৈ তেওঁৰ সৰ্বশক্তিমান ক্ষমতা আছে (ইউহোনা ৫:১৯)। এইখিনিয়ে মছীহি ধৰ্ম্মৰ মূল শিক্ষা।

মছীহৰ বিষয়ে মছীহি আৰু মুছলমানসকলৰ ধাৰণাৰ মাজত প্ৰধান পাৰ্থক্যটো এক ওপৰৰ ক্ষমতাৰ ওচৰত তেওঁৰ অধীনতাৰ বিষয়ে তেওঁলোকৰ বোধগম্যত নাই, বা পৃথিবীত থাকোঁতে তেওঁ যে সৰ্বতোপ্ৰকাৰে মনুষ্য আছিল বুলি তেওঁলোকৰ উম্মেহতীয়া দৃঢ় বিশ্বাসত নাই। মুছলমানসকলৰ সৈতে, আমি মানি লওঁ যে তেওঁক আজ্ঞা দিয়াৰ দৰেহে তেওঁ কেৱল কথা কৈছিল (ইউহোনা ১২:৪৯) আৰু যে তেওঁতকৈ অন্য এজন মহান আছিল (ইউহোনা ১৪:২৮)। তেওঁৰ প্ৰকৃতিৰ বিষয়ে আমাৰ

প্ৰকাশকৰ একাষাৰ

জনগীলখ্ৰীষ্ট লিখিত “ইছলাম আৰু মছীহি ধৰ্ম্মত ঈছা আল-মছীহ” মই ইংৰাজীত পঢ়ি বৰ উপকৃত হ’লো। ইছলামৰ মতবাদ প্ৰচাৰ কৰি ফুৰা গোড়া প্ৰচাৰক ‘আহমদ দীদাত’ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত “ইছলামত ঈছা আল-মছীহ”ৰ উত্তৰহে এয়া। ‘আহমদ দীদাত’ৰ কিতাববোৰ পঢ়িলে এনে ধাৰণা হয় যেন তেওঁ কাদীয়ানি ধৰ্ম্মতৰ সমৰ্থকহে। ভাৰতীয় বংশদ্ভেদ দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ বৰ্ত্তমান বাসিন্দা-এই প্ৰচাৰক জন ভাৰতৰ ৰাজস্থানৰ এটি অতি দুখীয়া মুছলমান পৰিয়ালত জন্মে। পিতৃৰ লগত তেওঁ নিজেও দক্ষিণ আফ্ৰিকাত গৈ সম্পূৰ্ণ আৰ্থিক কাৰনত মছীহি ধৰ্ম্মত দীক্ষিত হৈ শিক্ষা-দীক্ষিত বহুত আগবাঢ়ে। তেওঁ এটা সময়ত মছীহি ধৰ্ম্মৰ প্ৰচাৰকৰূপেও জনাজাত হয়। যেতিয়া তেওঁলোক আৰ্থিক দিশত সচ্ছল হয়, তেতিয়া স-পৰিয়ালে পুনৰ ইছলাম ধৰ্ম্ম গ্ৰহণ কৰে। এইবাৰ তেওঁ মুছলমান হৈ ঈছা মছীহৰ শুভবাৰ্ত্তা প্ৰতিহত কৰিবলৈ মনে সজা মতবাদ প্ৰচাৰ আৰম্ভ কৰে। কিন্তু তেওঁৰ প্ৰচেষ্টা সফল হোৱাতো দূৰৰ কথা—তেওঁৰ কাৰ্যই ঈছা মছীহৰ শুভবাৰ্ত্তাৰ প্ৰতি মানুহক অধিক আকৰ্ষিতহে কৰিছে। তেওঁৰ কিতাববোৰে মুছলমান আৰু মছীহি ধৰ্ম্মতৰ পঢ়ুৱৈ সকলক বিমোৰত পেলোৱাৰ কথা উপলব্ধি কৰিয়েই “ইছলাম আৰু মছীহি ধৰ্ম্মত ঈছা আল-মছীহ” নামৰ সৰু পুথিখন অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰা হ’ল।

এই কিতাপখন ইংৰাজীৰ পৰা অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰি দিয়াৰ বাবে শ্ৰীযুত মৃদুল দাস আৰু তেখেতৰ সহ-ধৰ্মীগি শ্ৰীমতী প্ৰভামণি দাসলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো। অসমীয়া সংস্কৰণত অজানিতে বৈ যোৱা ভুলৰ বাবে ৰাইজে ক্ষমা কৰে যেন। কিতাপখন পঢ়ি আপোনাৰ মনত উদয় হোৱা যিকোনো প্ৰশ্ন বা মছীহি ঈমানৰ বিষয়ে অধিক জানিব খুজিলে আমালৈ লিখিব। কিতাপখন পঢ়ি আপোনালোকে উপকৃত হ’ব পাৰিলে আমাৰ পৰিশ্ৰম সাৰ্থক হোৱা বুলি ভাবিম। মহান খোদাৰ মহব্বত আৰু শান্তি, ঈছা মছীহৰ উপস্থিতি সকলো সময়তে আপোনালোকৰ লগত থাকক। খোদা হাফিজ।

প্ৰকাশক

ৱিচিটা, ৪২-১৬০-৪২২২, ২৭০০২০০৭

নিৰ্ঘণ্ট

পাতনি

০১। আৰম্ভণি	৫
০২। কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দত মৰিয়ম	৭
০৩। ঈছা মছীহক দিয়া একচেটিয়া উপাধি	১৭
০৪। ঈছা মছীহৰ জন্মৰ এক বিবেচনা	২০
০৫। মক্ষিছেদক আহিবলগীয়া মছীহৰ নিৰ্দেশন	২৪
০৬। ঈছা মছীহ জীৱিত আল্লাহৰ অনন্ত পুত্ৰ	২৬
০৭। কেতিয়াও নোহোৱা আল্লাহজন	৩৭
০৮। সাধাৰণ জ্ঞাণৰ প্ৰশ্ন (কুইজ)	৪৪

তেওঁৰ নিৰ্ভাঁজ নম্ৰতা আৰু বিনীত অনুগ্ৰহে, আল্লাহৰ ষাভাৱিক বান্দা স্বৰূপে চলিব লগীয়া হোৱা আদমতকৈ তেওঁক আৰু অধিক আগলৈ লৈ গল। তেওঁ মৃত্যুলৈকে, এনে কি, সলীবৰ মৃত্যুলৈকে আজ্ঞাধীন হল। বেহেস্তৰ সিংহাসনৰ পৰা তেওঁ পৃথিবীৰ আটাইতকৈ নিম্ন ঠাইবোৰলৈ নামি আহিল। অৱশ্যে এনে কৰা হৈছিল যাতে তেওঁৰ নাজাতকাৰী কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই গুণাহগাৰ মনুষ্যক আল্লাহৰ সন্তানৰ উচ্চ মৰ্য্যদাৰ স্থানলৈ তুলিব পাৰে। মানৱ দুৰৱস্থাৰ গভীৰতালৈ তেওঁ ডুব যোৱাৰ ফল স্বৰূপে আল্লাহে তেওঁক বেহেস্তৰ উচ্চতাৰ ওপৰলৈ তুলিলে:

এই হেতুকে বেহেস্তত, পৃথিবীত আৰু পৃথিবীৰ তলত নিবাস কৰা সকলোৱে যেন ইছাৰ নামত আঁঠু লয়, আৰু ইছা মছীহ যে প্ৰভু, ইয়াক যেন পিতৃ আল্লাহৰ গৌৰৱৰ অৰ্থে সকলো জিবাই স্বীকাৰ কৰে, এই কাৰণে আল্লাহে তেওঁক অতি ওখ পদ দিলে আৰু সকলো নামতকৈ সেই শ্ৰেষ্ঠ নাম তেওঁক দান কৰিলে। (ফিলিপীয়া ২:৯-১১।)

আহিব লগীয়া কালত, তেওঁ এতিয়া পুনৰাই ধাৰণ কৰা তেওঁৰ অনন্ত মহিমা, সকলো মনুষ্য আৰু সকলো ফিৰিস্তাই তেওঁৰ আগত মূৰ দোঁৱাব আৰু প্ৰশংসাতে হওক বা তেওঁৰ প্ৰকৃত মৰ্য্যদালৈ বিলম্বিত সন্মানতে হওক, তেওঁক স্বীকাৰ কৰিব।

তেওঁ যে মানৱ প্ৰকৃতি ধাৰণ কৰিছিল আৰু উপযাচি নিজকে সেই প্ৰকৃতিৰ সকলো পৰিসীমা আৰু দুৰ্বলতালৈ নিজকে ন্যস্ত কৰিবলৈ বাছি লৈছিল, এই তথ্যৰ আধাৰত দেখা যায় যে তেওঁৰ মানৱতাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি তেওঁৰ ঐশ্বৰিকতাৰ বিৰুদ্ধে কোনো গোচৰৰে সাৰ-মৰ্ম্ম নাই (তাৰ ভিতৰত ভাগী হবলৈ তেওঁ বাছি লোৱা বংশাৱলি, তেওঁ ধাৰণ কৰা জাতি আৰু তেওঁ গ্ৰহণ কৰি লোৱা মানৱ গতিধাৰাও আছে)। চীপিৰ প্ৰবন্ধৰ শিৰোনামাত য'ত “আল্লাহ” উক্তিটো ওলাইছে, প্ৰকাৰান্তৰে সেই প্ৰত্যেকটো ক্ষেত্ৰত তাৰ ঠাইত বন্ধনি কমা নিদিয়াকৈ ইবনে-আদম উক্তিৰ কোনো আছকাল নোহোৱাকৈ সোমাই দিব পৰা যায় আৰু সেই উপাধিয়ে সু-অৰ্থ কৰে। (মই

তেওঁ আল্লাহ-ৰূপী থাকোঁতে, আল্লাহৰ সমান হোৱাকেই কাটি লোৱা বুলি নামানিলে; কিন্তু নিজকে শূণ্য কৰি, দাসৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি, মানুহৰ নিচিনা হল; আৰু আকাৰ-প্ৰকাৰত মানুহৰ দৰে হৈ নিজকে সৰু কৰি, মৃত্যুলৈকে, এনে কি, সলীবৰ মৃত্যুলৈকে আজ্ঞাধীন হল।

(ফিলিপীয়া ২:৫-৮)।

এই শাস্ত্ৰাংশত “ৰূপ” শব্দটোৰ বাবে ব্যৱহৃত গ্ৰীক শব্দটোৱে “আচল গুণ” বা “স্বভাৱ” অৰ্থ বুজায়। এই অৰ্থটোৰ এক উপযুক্ত উদাহৰণ হব আমাৰ প্ৰকাশভঙ্গী “শাহলৈকে আপেল” (“an apple to the core”) অৰ্থাৎ আপেলটো বাহিৰে-ভিতৰে আপেল। “ৰূপ”ৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা শব্দটোৱে এই অৰ্থকে ব্যক্ত কৰিছে। গতিকে এই শাস্ত্ৰাংশটোৱে শিকায় যে ইছাৰ মূল প্ৰকৃতি আৰু আচল গুণ কেৱল ঐশ্বৰিক আছিল আৰু তাকে স-সন্মানৰে কবলৈ হলে, “বাহিৰে-ভিতৰে” আছিল। তথাপি, ভাল-বেয়া জ্ঞান দিওঁতা বৃক্ষৰ ফল খাই আল্লাহৰ নিচিনা হবলৈ বিচৰা প্ৰথম মানুহ আদমৰ দৰে নহৈ, ইছাই, যদিও তেওঁ প্ৰকৃতিত ঐশ্বৰিক আছিল আৰু বেহেস্তৰ অনন্ত পিতৃৰ নিচিনাই সেই একে গুণকে উপভোগ কৰিছিল, বেহেস্তত সেই পদ-মৰ্যাদা খামোচ মাৰি ধৰি থকাটো তেওঁৰ গৌৰৱৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বুলি বিবেচনা কৰা নাছিল। তাৰ পৰিবৰ্তে সম্পূৰ্ণ নম্ৰতাৰে তেওঁ মানুহ হবলৈ নিজকে নিজে সৰু কৰিলে আৰু এইদৰে মানুহৰ “ৰূপ”ত তেওঁক পোৱা গল (অৰ্থাৎ তেওঁ বাহিৰে-ভিতৰে মানুহ হল)। যিহেতু মানুহ স্বভাৱগতৰূপে আল্লাহৰ বান্দা, সেইদৰে তেওঁ এজন বান্দাৰ “ৰূপ” ললে, যদিও তেওঁ স্বভাৱগতৰূপে আল্লাহৰ বান্দা নাছিল। বিচাৰ্য বিষয়টো হৈছে যে **তেওঁ ইছাপূৰ্বকভাৱে এক কালৰ বাবে তেওঁৰ ঐশ্বৰিক মহিমাক আঁতৰাই ধলে আৰু মানুহৰ ৰূপ ললে যাতে পুৰুষ আৰু নাৰীক তেওঁ নাজাত দান কৰিব পাৰে আৰু তাৰ দ্বাৰাই আল্লাহ আৰু মানুহৰ মাজত গুণাহে সৃষ্টি কৰা প্ৰভেদক জোৰা লগাব পাৰে।** মানৱৰ ৰূপত তেওঁ পৃথিবীলৈ অহাৰ এইটোৱেই মূল উদ্দেশ্য।

ইছলাম আৰু মছীহি ধৰ্মত ইছা-আল-মছীহ

১৯৮৩ চনত আহ'মদ দীদাতে ইছ'লাম ধৰ্মত মছীহ নামেৰে এখন সৰু পুথি প্ৰকাশ কৰিছিল। যদিও শিৰোনামাটোৰ পৰা আগতীয়াকৈ অনুমান কৰা হয় যে লেখকৰ উদ্দেশ্য হৈছে ইছাৰ বিষয়ে ইছ'লাম ধৰ্মৰ ধাৰণা সাধাৰনভাৱে বিশ্লেষণ কৰা, ইয়াত আট'ৰিতহবলগীয়া নাই যে পুথিখনৰ সৰহ অংশই মছীহি ধৰ্মৰ বিৰুদ্ধে বাদ-বিতন্দা। দীদাতৰ সৰহভাগ প্ৰকাশনৰ দৰেই এই নতুন পুথিখনো প্ৰধানকৈ মছীহি ঈমানৰ বিৰুদ্ধে যুক্তি-তৰ্কৰে ভৰা। এনে পৰিস্থিতিত আমি পুথিখনত উত্থাপন কৰা বিষয়বোৰ বিশ্লেষণ কৰি তেওঁৰ যুক্তিবোৰৰ যথার্থ অপ্ৰমাণ আগবঢ়োৱাটো উচিত বিবেচনা কৰোঁ। পুথিখনৰ সামগ্ৰিক বিষয়বস্তু বিবেচনা কৰাটো আমাৰ উদ্দেশ্য নহয়, কিন্তু যি বিষয়বোৰ পোনপতীয়াকৈ ইছা মছীহৰ বিষয়ে মছীহি ঈমানৰ লগত জড়িত, সেইবোৰ চালি-জাৰি চোৱাহে আমাৰ উদ্দেশ্য।

আৰম্ভনিৰ পৰাই আমি কবলৈ সংকোচ নকৰোঁ যে ইছাৰ জীৱন আৰু ব্যক্তিত্বৰ বিষয়ে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বৰ্ণনা উলাই কৰিবলৈ দীদাতে অনেক চেষ্টা কৰিলেও তেওঁ চৰমৰূপে নিষ্ফল হৈছে। তেওঁৰ পুথিৰ আৰম্ভনিত ৬ পৃষ্ঠাতে তাৰ এটা ভাল উদাহৰণ পোৱা যায় য'ত তেওঁ দাবী কৰিছে যে যীচুৰ আচল নাম আছিল “ঈছা” (কোৰানত তেওঁক এইটো নাম দিয়া হৈছে) আৰু এইটো হিব্ৰু ভাষাৰ “এচো” শব্দটোৰ পৰা আহিছে। তেওঁ উনুকিয়াইছে যে এচো এটা “বৰ প্ৰচলিত যিহুদী নাম” আৰু এই নামটো কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰথম পুস্তকখনত, (অৰ্থাৎ তৌৰাতত) “মাঠি বাৰতকৈও অধিক ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে” (ইছলাম ধৰ্মত মছীহ, ৬ পৃ:)। কিতাবুল মোকাদ্দছ তথা ইহুদী ইতিহাসৰ বিষয়ে দীদাতৰ সামগ্ৰিক অজ্ঞানতাৰ কথা এইদৰে তেওঁৰ পুথিৰ আৰম্ভনিত প্ৰকাশ পাইছে, কাৰণ তৌৰাতত কেৱল এজন এচোৰ কথাই উল্লেখ আছে আৰু তেওঁ হৈছে

য়াকোবৰ ভাতৃ, ইস্ৰায়েল দেশৰ প্ৰকৃত পিতৃ। সেই ষাঠিটাতকৈ অধিক প্ৰসংগত কেৱল এইজন এচোৰ কথাই কোৱা হৈছে আৰু তেওঁৰ বাহিৰে ইস্ৰায়েলৰ আন কোনো বংশধৰক এচো বুলি মতাৰ নজিৰ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ কতো কোনো উল্লেখ নাই। ইহুদীসকলে তেওঁলোকৰ সন্তানবোৰক কেতিয়াও এইটো নামেৰে মতা নাছিল।

য়াকোব আৰু এচো তেওঁলোকৰ জীৱনৰ সৰহভাগ সময় ইজনে সিজনৰ শত্ৰু হৈ আছিল আৰু তেওঁলোকৰ বংশধৰ ইস্ৰায়েল জাতি আৰু ইদোমীয়া জাতি প্ৰায়ে যুদ্ধত লিপ্ত আছিল। ইস্ৰায়েল জাতিৰ পিতৃ য়াকোবৰ ভাতৃৰ নামত কোনো ইহুদী সন্তানক নামাকৰণ কৰা হোৱা নাছিল, কাৰণ তেওঁ য়াকোবৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিছিল আৰু আল্লাহে তেওঁক অগ্ৰাহ্য কৰিছিল (ইব্ৰী ১২:১৭)। গতিকে ইছাৰ আচল নাম এচো আছিল বুলি কব খোজাটো অযুক্তিকৰ, অপ্ৰাসঙ্গিক।

এটি স্পষ্ট ঐতিহাসিক মহা ভুল এইদৰে দীদাতৰ পুথিৰ আৰম্ভনিত প্ৰকাশ পাইছে, যদিও এই ভুলটো সম্পূৰ্ণ তেওঁৰ নিজৰ নহয়। আৰমিয়া ভাষাৰ *Yashua* নামৰ লগত সংহতি ৰাখি মছীহি আৰবসকলে ইছাক সদায় *য়াচু* বুলি কৈ আহিছে, এই *Yashua* শব্দটোৰ পৰাই গ্ৰীক “*lesous*” আৰু ইংৰাজীত “*Jesus*” শব্দ দুটি আহিছে। কোনো জ্ঞাত কাৰণ বশতঃ হজৰত মহম্মদে তেওঁক ঈছা বুলি কৈছিল। দীদাতে এই নামটো “এচো” বুলি অৰ্থ কৰণ কৰাই কিছুমানে কৰা প্ৰস্তাবক সমৰ্থন কৰে যে আৰব দেশৰ ইহুদীসকলে ইছাৰ আচল নামটো তেওঁলোকৰ পূৰ্বপিতৃৰ অধাৰ্মিক ভাতৃৰ নামলৈ চতুৰভাৱে সলনি কৰি হজৰত মহম্মদক ভুল পথে পৰিচালিত কৰিছিল। যদি দীদাতৰ সিদ্ধান্ত শুদ্ধ, তেন্তে ই কোৰানৰ আৰোপিত আচমানী উৎপত্তিৰ ধাৰণাৰে বিৰোধীতা কৰে।

যি কি নহওক, এই কথাত কোনো সন্দেহ নাই যে এচো হজৰত মহম্মদৰ ঈছাতকৈ কোনো প্ৰকাৰে ইছাৰ প্ৰথম আৰু প্ৰকৃত নামৰ ওচৰ নহয়। এই প্ৰধান ভুলেই দীদাতৰ ইছ’লাম আৰু মছীহি ধৰ্ম্মৰ মাজত মছীহৰ

আল্লাহ বুলি মত প্ৰকাশ কৰিছে (অৰ্থাৎ, পিতৃ আৰু পাক-ৰুহক বাদ দি আৰু ইবনুল্লাহ স্বৰূপে ইছাৰ দায়িত্ব-কালৰ কোনো উল্লেখ নকৰাকৈ)। তেওঁ জানিছিল যে মছীহিসকলে যেতিয়া ইছাক আল্লাহ বুলি কয় তাৰ অৰ্থ হল যে তেওঁ এক তিনি-তৰপীয়া ত্ৰিত্বত পাক-ৰুহৰ সৈতে পিতৃৰ ঐশ্বৰিক প্ৰকৃতিৰ অংশীদাৰ (যি কথাটো দীদাতৰ টে’পবোৰলৈ মোৰ উত্তৰত প্ৰবন্ধটোত দিয়া সেই একে উদ্ধৃতিবোৰতে মই অতি সাৱধানেৰে ব্যক্ত কৰিছোঁ)। কিন্তু চতুৰতাৰে মছীহি ধৰ্ম্মমতক ভুল বৰ্ণনা কৰি, তেওঁলোকৰ ঈমান আল্লাহ - অৰ্থাৎ বিষয়টোত - ‘ইছা’ বুলি দেখুৱাই, তেওঁ সেইটোক লুটিয়াইছে আৰু তেওঁৰ সমস্ত যুক্তি এই প্ৰস্তাৱনাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিছে।

মুছলমানসকলে সঠিকভাৱেই দাবী কৰে যে ইছ’লাম ধৰ্ম্মক পাশ্চাত্যত প্ৰায়ে ভুলকৈ বুজে আৰু বিপৰীত বৰ্ণনা কৰে। কথাটো সঁচা, কিন্তু এই কথাটো কোৱাও সমানে সত্য যে মুছলমানসকলেও ইছা মছীহৰ প্ৰতি মছীহি ঈমানৰ লগত একে কামকে কৰে। তেওঁলোকে হয় মছীহৰ ঐশ্বৰিকতাৰ ধৰ্ম্মমতক এনেই বুজি নাপায়, নতুবা তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্য পূৰ্ণ কৰিবলৈ সেই মতক জানি গুনি ভুলকৈ ব্যক্ত কৰে। এইটো প্ৰধান মছীহি ধৰ্ম্মমত যে ইছা ইবনে-আদম হোৱাৰ লগতে ইবনুল্লাহো হয়। ইছাৰ ঐশ্বৰিকতাৰ বিৰুদ্ধে কোনো যুক্তি-তৰ্কৰে কোনো যুক্তিসিদ্ধতা নাই, যিটো পৃথিবীত তেওঁৰ চমু সময় কালত তেওঁ ইচ্ছাকৃতভাৱে ধাৰণ কৰা মানৱিক পৰিসীমাৰ ওপৰত একচেতীয়াৰূপে আধাৰিত। চীপিৰ প্ৰবন্ধত আমি দেখিবলৈ পোৱাৰ দৰে ভুল বৰ্ণনাৰ ওপৰত আধাৰিত নাই, ঠিক কিতাবুল মোকাদ্দছত ব্যক্ত কৰা ধৰণেই সেই ধৰ্ম্মমতক অকপটভাৱে ভিত্তি কৰি, ইবনুল্লাহ স্বৰূপে ইছাত মছীহি ঈমানৰ ওপৰত মুছলমানসকলৰ লেখনি দেখিবলৈ পালে সন্তোষজনক পৰিবৰ্ত্তন হব। কিতাবুল মোকাদ্দছত এটা শাস্ত্ৰাংশ আছে যিটোৱে এই প্ৰবন্ধটোৰ সমস্ত বিষয়টোৰ অতি বিস্তাৰিতৰূপে উত্তৰ দিছে:

ইছা মছীহত যি ভাব, সেয়ে তোমালোকতো হওক।

প্ৰকাশ কৰিছে:

ইছা আল্লাহ হয় বুলি কৰা এই মানুহজনৰ দাবী যে কিমান **অযুক্তিকৰ** তাক দেখুৱাবলৈ আমি আমাৰ শিৰোনামা আৰু উপ-শিৰোনামাত আমি ইছাক বন্ধনি কমাৰ ভিতৰত “আল্লাহ” বুলি উল্লেখ কৰিছোঁ!

(কেতিয়াও নোহোৱা আল্লাহজন, ২-৩ পৃ:)

পুথিখনত ইঞ্জিলৰ পৰা উদ্ধৃত কৰা অংশবোৰৰ চমু বাছনিয়ে আৰু সেইবোৰৰ ওপৰত দিয়া শিৰোনামাই, লেখকজনে কি ধৰণে মছীহৰ ঐশ্বৰিকতাৰ নিন্দা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে তাক ব্যাখ্যা কৰে:

“আল্লাহ”ৰ বংশাৱলি : “অব্ৰাহামৰ সন্তান যি দাযুদ, তেওঁৰ সন্তান ইছা মছীহৰ বংশাৱলি.. (মথি ১:১) (৩ পৃ:)

তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃয়ে তেওঁক যিৰূচালেমলৈ নিওতে “আল্লাহ”ৰ বয়স বাৰ বছৰ হৈছিল: “তেওঁৰ মাক-বাপেক বছৰে বছৰে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ সময়ত যিৰূচালেমলৈ যায়। এইদৰে, তেওঁ বাৰ বছৰ বয়সীয়া হ'লত, তেওঁলোকে পৰ্বৰ ৰীতিৰ দৰে তালৈ গ'ল” (লুক ২:৪১-৪২) (৬ পৃ:)

“আল্লাহ” ইহুদী ফৈদৰ আছিল: “ইহুদা ফৈদৰ সিংহ” (প্ৰকাশিত কালাম ৫:৫) (৯ পৃ:)

পুথিখনৰ যি কোনো পাঠকে দেখিবলৈ পাব যে উদ্ধৃতি দিয়া শাস্ত্ৰ অংশখিনি প্ৰধানকৈ ইছাৰ মানৱতা আৰু পৃথিবীত তেওঁৰ চমু জীৱন সম্বন্ধিত। ৰচনাখনৰ মূল বিষয় হৈছে যে ইছা আল্লাহ হ'ব নোৱাৰে কাৰণ তেওঁ মানুহ আছিল আৰু মানৱ জাতিৰ সকলো স্মাভাৱিক পৰিসীমাৰ অধীন আছিল (যেনে বংশাৱলি, জাতি, মানৱ অনুভূতি, শাৰীৰিক দুৰ্বলতা ইত্যাদি)।

পুথিখনত নামহীন, কিন্তু আল-বালাঘ নামৰ কাকতখনৰ যিটো সংখ্যাত সেইটো প্ৰকাশ পাইছিল তাত কোনোবা মহম্মদ চীপি বুলি কোৱা, এই ৰচনাখনৰ লেখকজনে অতি সহজভাৱে ৰহণ সানিছে আৰু মছীহি ধৰ্ম্মৰ ত্ৰিত্ব ধৰ্ম্মতলৈ তেওঁ অলপো মনোযোগ দিয়া নাই, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে সম্পূৰ্ণৰূপে ইছাক মছীহিসকলৰ

[৩৮]

প্ৰভেদৰ সমস্ত ব্যৱহাৰৰ সুৰ নিৰ্ণয় কৰিছে আৰু এই সিদ্ধান্তত উপনীত হোৱাটো কঠিন নহয় যে কোৰানৰ ঈছাতকৈ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ ইছাহে প্ৰকৃত ইছা। আমি এতিয়া দীদাতৰ ৰচনাৰ অন্যান্য বিষয়বোৰ বিশ্লেষণ কৰিবলৈ আগবাঢ়িম যিবোৰে কোৰানৰ ঈছাক মছীহি ধৰ্ম্মৰ প্ৰকৃত ইছাৰ লগত সংযোগ কৰে।

কোৰান আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছত মৰিয়ম

দীদাতৰ ইছাৰ বিষয়ে কোৰানৰ শিক্ষাৰ ওপৰিও তেওঁৰ মাতৃ মৰিয়মৰ বিষয়ে তাৰ শিক্ষাৰ বিষয়ে অনেক কবলৈ আছে। “মৰিয়মৰ জন্ম” শিৰোনামাৰ তলত তেওঁ কৈছে:

কাহিনী আছে যে ইছাৰ মাতৃৰ ফালৰ আইতাক হান্না অতকাল বাঁজী আছিল। তেওঁ আল্লাহৰ আগত দিল উজাৰি নামাজ আদায় কৰিছিল: যদিহে খোদাই তেওঁক সন্তান দিয়ে, তেওঁ নিশ্চয় সেই সন্তানক মন্দিৰত আল্লাহৰ কামৰ বাবে উৎসৰ্গা কৰিব।

(দীদাত, ইছ'লাম ধৰ্ম্মত ঈছা আল-মছীহ, ৯ পৃ:)

দেওবৰীয়া ফুললৈ যোৱা প্ৰত্যেক মছীহি সন্তানে হান্নাৰ কাহিনী আৰু কেনেকৈ তেওঁ খোদাৰ ওচৰত এটি পুত্ৰৰ বাবে মুনাজাত কৰিছিল আৰু তেওঁৰ মুনাজাতৰ উত্তৰ পালে তাৰ গোটেই জীৱন আল্লাহৰ কামত তাক দান কৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, সেই কাহিনী জানে। একমাত্ৰ সমস্যাটো হ'ল তেওঁৰ যি সন্তান জন্ম হ'ল তেওঁ আছিল চমুৱেল, তেওঁ নবী হৈছিল আৰু মৰিয়ম আৰু ইছাৰ সময়ৰ প্ৰায় এহেজাৰ বছৰৰ আগতে ইস্ৰায়েলৰ ৰজা হবলৈ তেওঁ দাযুদক অভিষেক কৰিছিল! তেওঁৰ মুনাজাত ১ চমুৱেল ১:১১ত লিখা আছে আৰু সেই অধ্যায়ৰ পাছৰ ফালে আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ:

হান্নাই গৰ্ভধাৰণ কৰি, কাল সম্পূৰ্ণ হ'লত, এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে, আৰু ‘মই যিহোৱাৰ পৰা ইয়াক খুজি ললো’, এই বুলি তাৰ নাম চমুৱেল ৰাখিলে। (১ চমুৱেল ১:২০)।

[৭]

তেনেহলে কেনেকৈ দীদাতে, যিজনে নিজকে “কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মুছলমান পণ্ডিত” বুলি বৰ্ণনা কৰে, চমূৱেলৰ মাতৃক মৰিয়মৰ মাতৃৰ লগত খেলিমেলি কৰাৰ মহা ভুল কৰিবলৈ পালে? তাৰ কাৰণ হৈছে স্বয়ং কোৰানে দুইগৰাকী নাৰীৰ মাজত খেলিমেলি কৰিছে, আৰু, যদিও ইয়াত হান্নাৰ নাম কোৱা নাই, তথাপি দুই নাৰীক মিহলি কৰা কাল সম্বন্ধীয় ভ্ৰান্তিক তাত লিপিবদ্ধ কৰা হৈছে (ছুৰা ৩.৩৫-৩৬)। (হাদিছৰ কিছুমান লেখনিয়ৈ খোলাখুলিকৈ কয় যে মৰিয়মৰ মাতৃৰ নাম সঁচাকৈয়ে হান্না আছিল আৰু কোৰানৰ পুৰণি আৰু নতুন টীকাকাৰসকলে মানি লৈছে যে এইটোৱেই তেওঁৰ প্ৰকৃত নাম)।

তেওঁৰ পুথিৰ তাৰ পাছৰ পৃষ্ঠাত দীদাতে কৈছে “কাহিনীটো এইটোৱেই আছিল। কিন্তু মহম্মদে (pbuh) এই জ্ঞান ক’ত পালে? তেওঁ উম্মি (নিৰক্ষৰ) আছিল। তেওঁ লিখিব পঢ়িব নাজানিছিল” (ইছলাম ধৰ্মত মছীহ, ১০ পৃ:)। যিহেতু এক স্পষ্ট ভুল সংঘটিত হৈছে, এইটো এটা সঁচাকৈয়ে ভাল প্ৰশ্ন! কোৰান খোদাৰ কালাম এই দাবীৰ সন্দৰ্ভত দীদাতে হজৰত মহম্মদ নিৰক্ষৰ আছিল বুলি উল্লেখ কৰিছে, কিন্তু যিহেতু তেওঁ দুইগৰাকী নাৰীক স্পষ্টৰূপে মিহলি কৰিছে, তাৰপৰা এই কথাটো স্পষ্ট যে হজৰত মহম্মদ নিৰক্ষৰ হোৱাৰ কথাটো আৰু অধিক প্ৰমাণ যে তেৱেঁই কোৰানৰ প্ৰকৃত লেখক। তেওঁ যিহুদী শাস্ত্ৰ ভালদৰে তেলোৱাৎ কৰিব পৰাহেতেন তেওঁ কেতিয়াও তেনে ভুল নকৰিলেহেতেন।

দৰাচলতে কোৰানত মৰিয়মৰ জন্ম আৰু উৎসৰ্গাৰ সমস্ত কাহিনীটো কিতাবুল মোকাদ্দছৰ নানা শাস্ত্ৰৰ অংশৰ অঙ্কিত সংমিশ্ৰণ। প্ৰথমতে, স্বয়ং মৰিয়মকে এলিয়াৰ লগত স্পষ্টকৈ খেলিমেলি কৰা হৈছে, কাৰণ তেৱেঁই সেই নবী আছিল যিজন নিৰ্জন ঠাইত আৱদ্ধ হৈ থাকিব লগা হৈছিল আৰু ওপৰৰ পৰা তেওঁক কাউৰীয়ে খোৱাবস্ত্ৰ আনি দিছিল (১ বাজাৱলি ১৭.৬ - কোৰানত ছুৰা ৩.৩৭ত লিখা আছে যে মৰিয়মকো বেহেস্তৰ পৰা খুওৱা হৈছিল)। যি কি নহওক, মৰিয়মৰ মাতৃক দিয়া নাম, অৰ্থাৎ হান্না নামটোৰ

[৮]

মোকাদ্দছৰ বিষয়ে অনভিজ্ঞ অসাৱধান মুছলমানসকলক ভাবিবলৈ বাধ্য কৰিব পাৰে যে তেওঁ পুস্তকখনৰ এজন মহান সমালোচক, কিন্তু ইছাই কোৱাৰ দৰে, কেৱল ওপৰে ওপৰে চাই বিচাৰ কৰাটো ভুল আৰু মুখামি (ইউহোমা ৭:২৪)। তেওঁৰ ইছলাম ধৰ্মত মছীহ পুথিখনলৈ আমাৰ এই উত্তৰে দেখুওৱাৰ দৰে, কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিষয়ে যথার্থ জ্ঞান থকা এজন মছীহিয়ে বিশেষ অসুবিধা নোহোৱাকৈ আৰু কোনো কোনো সময়ত অজ্ঞানক শিথিলতাৰে তেওঁৰ যুক্তিবোৰ খণ্ডণ কৰিব পাৰে। তেওঁৰ ভুলবোৰে আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ শিক্ষাৰ ব্যতিক্ৰম কৰাৰ তেওঁৰ অভ্যাসে নিৰ্ণায়কৰূপে ব্যক্ত কৰে যে মছীহি ধৰ্মৰ অহিতে তেওঁৰ অভিযান সম্পূৰ্ণ অবিহিত আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছক অনাবৃত কৰাৰ তেওঁৰ প্ৰচেষ্টাত তেওঁ আচলতে নিজকে অনাবৃত কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে।

“কেতিয়াও নোহোৱা” আল্লাহজন?

১৯৮৩ চনত মুছলমান ধৰ্ম বিস্তাৰ কেন্দ্ৰই ‘কেতিয়াও নোহোৱা আল্লাহজন’ নামেৰে এখন সৰু পুথি প্ৰকাশ কৰিছিল। এইটো ১৯৮০ চনত আল-বালাঘ নামৰ এখন স্থানীয় মুছলমান বাতৰি কাকতত প্ৰথমে প্ৰবন্ধ হিচাবে প্ৰকাশ পাইছিল আৰু আহম’দ দীদাতে কেচেট টেপত মছীহি ঈমানৰ বিৰুদ্ধে বাণীবদ্ধ কৰা কিছুমান বক্তৃতাৰ মই লিখা উত্তৰৰ প্ৰত্যোত্তৰ হিচাবে সেই প্ৰবন্ধটো লিখা হৈছিল। পুথিখনত কিতাবুল মোকাদ্দছৰ পৰা, বিশেষকৈ ইঞ্জিল চাৰিখনৰ পৰা, বহুতো উদ্ধৃতি দিয়া আছে আৰু সেই সকলোবোৰ মনুষ্য আকৃতিত তেতিয়া বহু কাল জীয়াই থকা ইছাৰ পাৰ্থিব জীৱন সম্বন্ধিত। এই প্ৰত্যেকটো উদ্ধৃতিৰ এটি শিৰোনামা দিয়া হৈছে, য’ত ইছাৰ নাম “আল্লাহ” শব্দটোৰে বদলি কৰা হৈছে আৰু তেওঁৰ মানৱতাৰ সম্বন্ধে মন্তব্য কৰা হৈছে, যিবোৰে তেওঁৰ ঐশ্বৰিকতাত মছীহি ঈমানক নিন্দা কৰা যেন দেখা যায়। সেই পুথিখনৰ লেখকে এইখিনি কথাৰে তেওঁৰ উদ্দেশ্য

[৩৭]

হৈছে *hotheos* আৰু তাৰ পাছৰ বাক্যাংশ “আৰু কালামেই স্বয়ং আল্লাহ”ত গ্ৰীক শব্দটো হৈছে *tontheos*। তেওঁ তেওঁৰ আৰু ৰেভাৰেণ্ড মৰিছ নামেৰে এজন লোকৰ মাজত হোৱা এটা আলোচনাৰ বিৱৰণ দি কৈছে যে তেওঁ তেওঁৰ অসাধাৰণ গ্ৰীক ভাষাৰ জ্ঞানেৰে হেনো ৰেভাৰেণ্ডজনক সম্পূৰ্ণৰূপে বিবুদ্ধি আৰু নিস্তন্ধ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। আমি একেবাৰে স্তম্ভিত হৈছোঁ, কাৰণ নিজকে “কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মুছলমান পণ্ডিত” বুলি নিজকে জাহিৰ কৰাজনে গ্ৰীক মূল পাঠ্যৰ শোচনীয় অজ্ঞানতা প্ৰকাশ কৰাৰ বাহিৰে আৰু একো কৰা নাই। প্ৰথম বাক্যাংশতহে শব্দটো হৈছে *tontheos* আৰু দ্বিতীয়টোত কেৱল *theos*, অৰ্থাৎ আল্লাহ। এই প্ৰত্যক্ষ ভুলৰ ওপৰতে দীদাতে তেওঁৰ পুথিত দেখাত প্ৰত্যয়জনক যুক্তি গঢ়িছে!

গতিকে তেওঁ কয় যে *tontheos* -ৰ অৰ্থ “এজন আল্লাহ” আৰু ইউহোৱা ১:১ আয়াতে সেইবাবে শিকায় যে “কালাম এজন আল্লাহ”। তেওঁৰ মতে এয়ে ইছা মছীহৰ ঐশ্বৰিকতা অপ্ৰমাণ কৰে। তথাপি মূল গ্ৰীক ভাষাত পঢ়িবলৈ পোৱা যায় যে *ho logos*, অৰ্থাৎ “কালাম” *theos*, অৰ্থাৎ “আল্লাহ” আছিল। গতিকে আয়াতটো গুৰুভাৱে “কালামেই স্বয়ং আল্লাহ” বুলি পঢ়িব পাৰি, যিটো মছীহৰ ঐশ্বৰিকতাক বিস্তাৰিতভাৱে অনুমোদন কৰা উক্তি। এইদৰে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিষয়ে তেওঁৰ অজ্ঞানতাৰ ফলস্বৰূপে, তেওঁ নিজে সৃষ্টি কৰা এক জঘন্য ভুলৰ যোগেদি দীদাতৰ যুক্তি সম্পূৰ্ণৰূপে ধৰালৈ বাগৰি পৰিছে। মছীহীয়াত ঈমানৰ বিৰুদ্ধে তেওঁ লিখা পুথিবোৰে সকলো সময়তে দুটা চৰম বৈপৰীত্য প্ৰকাশ কৰে - এহাতে তেওঁৰ বিচাৰ্য্য বিষয়বোৰত তেওঁৰ দৃঢ় নিশ্চয়তা আৰু আনহাতে কেৱল সেই বিষয়বোৰত স্পষ্টই মূল বস্তৰ অভাৱ।

“কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মুছলমান পণ্ডিত” বুলি ভেম কৰিবলৈ দীদাতৰ অৰ্হতা যে নিচেই কম, তাক বুজাবলৈ নিশ্চয়ে আৰু অধিক প্ৰমাণৰ প্ৰয়োজন নাই। তেওঁৰ যুক্তিবোৰে আৰু দৃঢ় নিশ্চয়তাৰ আচৰণে কিতাবুল

[৩৬]

পৰাহে আমি আচল উহ পাওঁ এই কাহিনীৰ লেখকসকলে ক’ৰ পৰা তেওঁলোকৰ বিষয়বস্তু পালে। আমি হয়তো এইখিনিতে উল্লেখ কৰা উচিত যে মূল কাহিনীটো “Protevangelium of James the Less” নামৰ লেখনিত প্ৰথম পোৱা গৈছিল আৰু ইয়াৰ পৌৰাণিক উৎসৰ বিষয়ে নজনাকৈ হজৰত মহম্মদে সাধাৰণভাৱে কোৱানত সন্নিবিষ্ট কৰিছিল।

এটি পুত্ৰৰ বাবে হান্নাৰ মুনাজাতৰ বৃত্তান্ত আৰু লুকৰ ইঞ্জিলৰ এই অংশটোৰ মাজত হোৱা গোলমালৰ পৰা এই কাহিনীটোৰ উদ্ভৱ হৈছে:

“আৰু আচেৰৰ ফৈদৰ পনূৱেলৰ জীয়েক হান্না নামেৰে, যি অতি বয়সীয়া ভাববাদিনী এগৰাকীয়ে স্বামীয়ে সৈতে সাত বছৰ থাকি, পাছে চাৰি কুৰি চাৰি বছৰলৈকে বিধৱা অৱস্থাত থাকি, ধৰ্ম্মধাম নেৰি, লঘোন আৰু প্ৰাৰ্থনাৰে দিনে-ৰাতিয়ে আৰাধনা কৰিছিল, তেৱোঁ একে সময়তে ভিতৰলৈ সোমাই আহি প্ৰভুৰ স্তুতি কৰিলে আৰু যিৰুচালেমৰ মুক্তিলৈ অপেক্ষা কৰি থকা সকলোবিলাকৰ আগত তেওঁৰ বিষয়ে কবলৈ ধৰিলে”। (লুক ২:৩৬-৩৮)।

ইয়াৰ পৰা ওৱাজ্ঞ সম্বন্ধীয় ভ্ৰান্তি কেনেকৈ আহিল তাক পৰিষ্কাৰকৈ দেখা যায়। আকৌ এবাৰ আমি এগৰাকী নাৰী পাইছোঁ যাৰ আচল হিৰু নাম হান্না আছিল আৰু তথাপি আমি পাইছোঁ যে এই নাৰী গৰাকীয়ে দিনে ৰাতিয়ে মন্দিৰত থাকি, বছত বছৰ উল্লেখযোগ্যৰূপে এবাদত আৰু লঘোন দি আছিল। স্পষ্টৰূপে মৰিয়মক কেৱল এলিয়া আৰু চমূৱেলৰ লগতে খেলিমেলি কৰা নাই, ভাববাদিনী হান্নাৰ লগতো খেলিমেলি কৰা হৈছে! ই স্পষ্ট যে দুজনী হান্নাক - চমূৱেলৰ মাতৃ আৰু পনূৱেলৰ জীয়েক - পৰস্পৰৰ মাজত সানমিহলি কৰা হৈছে আৰু কোৱানৰ ছুৰা ৩ৰ কাহিনীটো স্পষ্টৰূপে এই দুগৰাকী নাৰীৰ বিষয়ে কিতাবুল মোকাদ্দছ ত পোৱা দুটা সম্পূৰ্ণ বেলেগ বেলেগ কাহিনীৰ অদ্ভুত সংমিশ্ৰণ।

গতিকে মৰিয়মৰ মাতৃক তেওঁৰ দহ শতাব্দীৰ আগতে

[৯]

বাস কৰা নাৰীৰ লগত সানমিহলি কৰি স্পষ্টই দীদাতে এটা মহা ভুল কৰিছে। কিন্তু সেয়ে যেন যথেষ্ট নহয়, তেওঁৰ পুথিত তেওঁ কোৰানৰ পৰা আন এটা আয়াত উল্লেখ কৰিছে, যিটোৱে স্বয়ং মৰিয়মক তেওঁৰ প্ৰায় বিশ শতাব্দীৰ আগতে থকা আন এগৰাকী নাৰীৰ লগত সানমিহলি কৰিছে। তেওঁৰ ইহ'লাম ধৰ্ম্মত মছীহ নামৰ পুথিখনৰ ১৫ পৃষ্ঠাত মৰিয়মক সম্বোধন কৰি তেওঁৰ ওচৰ চুবুৰীয়াই কোৱা এই কথাখিনি তেওঁ উল্লেখ কৰিছে :

...ইয়া উখ'টা হাৰুণা... - “হে হাৰুণৰ ভগ্নী”।

(কোৰাণ, ছুৰা ১৯.২৮)।

তাৰ পাছৰ পৃষ্ঠাত তেওঁ “হাৰুণৰ ভগ্নী” এই উপাধিটোৰ ওপৰত ইউচুফ আলিৰ টীকা উল্লেখ কৰিছে, য'ত অনুবাদকজনে কৈছে “মৰিয়মক তাইৰ উচ্চ বংশ আৰু তাইৰ পিতৃ-মাতৃৰ অসাধাৰণ নৈতিকতাৰ কথা মনত পেলাই দিছে”। ইয়াত সমস্যাটো হ'ল যে কোৰানত উল্লেখ কৰা একমাত্ৰ হাৰুণ (ইংৰাজীত Aaron) হৈছে লেবীয়া ইমামজন, যিজন মোচাৰ ককায়েক আছিল আৰু যিজন ইছাৰ প্ৰায় দুহেজাৰ বছৰ আগতে জীয়াই আছিল! কোৰানত (ছুৰা ২০.৩০) মোচাই স্পষ্টৰূপে হাৰুণা আখি - “মোৰ ভাই হাৰুণ”ৰ - বিষয়ে কোৱা বুলি উল্লেখ কৰা আছে। তেনেহলে ইছাৰ মাতৃ মৰিয়ম কেনেকৈ হাৰুণ আৰু মোচাৰো বায়েক হব পাৰে ?

এইটো ক্ষেত্ৰত হজৰত মহম্মদৰ ভুলক হান্না আৰু চমূৱেলৰ ক্ষেত্ৰৰ দৰে সন্দেহযুক্ত উৎসৰ লেখনি বুলি আৰোপ কৰিব নোৱাৰি। এইবাৰৰ খেলিমেলিখন সম্পূৰ্ণ তেওঁৰ নিজৰ। তেওঁৰ নিজৰ জীৱনকালত এই সানমিহলিক লৈ মছীহিসকলে তেওঁক মুখামুখি সুধিছিল আৰু তেওঁৰ উত্তৰ আছিল যে পুৰণি কালত মানুহবোৰে তেওঁলোকৰ আগতে জীয়াই থকা বহুল আৰু ধাৰ্ম্মিক লোকবিলাকৰ নামেৰে তেওঁলোকৰ স্বদেশীবিলাকক নামাকৰণ কৰিছিল (চহি মুছলিম, তৃতীয় খণ্ড, ১১৬৯ পৃ:।)। যি কি নহওক, এই ধৰণৰ যুক্তিত প্ৰত্যয় যোৱাটো

[১০]

কিন্তু দীদাতৰ দৰে মানুহবিলাকে পূৰ্বৰ পৰাই, এনে কি হাতত কিতাবুল মোকাদ্দছ এখন তুলি লোৱাৰ আগতেই স্থিৰ কৰিছিল, সেইখনে ইছাৰ বিষয়ে কি কোৱা উচিত। যিহেতু তেওঁ বিশ্বাস কৰে যে ইছা কেৱল এজন নবী হয় আৰু ইবনুগ্লাহ নহয়, তেওঁ এই পূৰ্বৰ ধাৰণা লৈ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ কাষ চাপে যে সেইখনে এই সৈমানক সাব্যস্ত কৰা উচিত আৰু তেওঁ য'তে পাৰে এই পূৰ্বানুমানৰ ওচৰত সৈমান হবলৈ পুস্তকখনৰ শিক্ষাক বিপথগামী বা বিকৃত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।

গতিকে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অৰ্থ ভাঙিবলৈ দীদাত সম্পূৰ্ণ অৰ্হতাহীন আৰু অযোগ্য। ইছা অনন্ত ইবনুগ্লাহ হয় বুলি যদি কিতাবুল মোকাদ্দছে শিকোৱা নাই, তেন্তে মছীহি জামাতে সৰ্ব্বত্ৰভাৱে কেনেকৈ এই কথা মানি আহিছে? এই কথা অপ্ৰমাণ কৰিবলৈ দীদাতৰ প্ৰচেষ্টা কিতাবুল মোকাদ্দছৰ শিক্ষাৰ এক সৰল মান নিৰ্ণয়ৰ পৰা ওলোৱা নাই, কিন্তু এই পূৰ্বানুমানৰ পৰাহে ওলাইছে যে কিতাবুল মোকাদ্দছে তেনে ধৰ্ম্মমত উৎপন্ন কৰা অনুচিত। কোনে চকুত “ঢাকনি” লগাই পুস্তকখন পঢ়িছে সেইটো যথেষ্ট স্পষ্ট। সেইজন হৈছে সৰলভাৱে আৰু পক্ষপাতিত্ব নকৰাকৈ কিতাবুল মোকাদ্দছ পঢ়াৰ ক্ষমতা নথকা (দীদাত আৰু এই শ্ৰেণ? ৰ লোক) সেই ইছলাম ধৰ্ম্মীয় গোটা মত পোষনকাৰী, যিজন তেওঁৰ এই আকোৰগোঁজ পূৰ্বানুমানৰ দ্বাৰাই অন্ধ যে কিতাবুল মোকাদ্দছে ইছা ইবনুগ্লাহ বুলি শিক্ষা দিয়া অনুচিত।

সামৰণিত আমি কেৱল কব পাৰোঁ যে তেওঁৰ পুথিৰ ৪০-৪১ পৃষ্ঠাত অনুমেয় বিদ্বান ৰূপত ইউহোনা ১:১ আয়াতক বিশ্লেষণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি তেওঁ নিজকে সন্দেহাতীত ভাৱে অনাবৃত কৰিছে। আয়াতটো এই:

আদিতো কালাম আছিল, আৰু কালাম আলাহে সৈতে আছিল, আৰু কালামেই স্বয়ং আলাহ। (ইউহোনা ১:১)।

তেওঁ কৈছে যে “আৰু কালাম আলাহে সৈতে আছিল” বাক্যাংশত আলাহৰ বাবে গ্ৰীক ভাষাৰ শব্দটো

[৩৫]

দ্বিতীয় ঘটনাটো মৃত্যুৰ পৰা লাজাৰক জীউৱা সম্বন্ধিত। যিহেতু ইছা তেওঁৰ ৰহত উভ্ৰেজিত হৈছিল আৰু এই বিষয়ে তেওঁ আল্লাহৰ ওচৰত মুনাজাত কৰিছিল, সেইবাবে দীদাতে সিদ্ধান্তলৈ আহিছে যে তেওঁ অনন্ত ইবনুল্লাহ হব নোৱাৰে। যেই হওক, তেওঁ আকৌ এবাৰ এই মুনাজাতৰ প্ৰসঙ্গটি সহজভাৱে অৱহেলা কৰিছে আৰু ঠিক এই অপূৰ্ব আৰ্চৰিত কাৰ্য্য কৰা সময়তে ইছাই কৰা এটি প্ৰখ্যাত দাবী তেওঁ বুদ্ধিৰে এৰাই গৈছে:

“ময়েই পুনৰুত্থানো আৰু জীৱনো; যি কোনোৱে মোত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ মৰিলেও জীব; আৰু যি কোনোৱে জীয়াই থাকি মোত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ কেতিয়াও নমৰিব।”
(ইউহোনা ১১.২৫)।

মূল গ্ৰীক ভাষাত এই উক্তি সূচনা কৰা কথাখিনি ডাঠি কোৱা কথা, যাৰ অৰ্থ, “মই, ময়েই পুনৰুত্থানো আৰু জীৱনো”, বা, “মই স্বয়ং পুনৰুত্থান আৰু জীৱন”। ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল যে ইছা নিজে, এক অদ্বিতীয় আৰু পৰিপূৰ্ণ অৰ্থত, পুনৰুত্থান আৰু জীৱন। কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অন্য ঠাইত তেওঁক যে “জীৱনৰ অধিকাৰী” (পাঁচনিৰ কৰ্ম ৩:১৫) বুলি কোৱা হৈছে, তাত একো আৰ্চৰিত হব লগীয়া নাই। অনন্ত প্ৰকৃতি নথকা কোনো জনে কেতিয়াও তেনে দাবী কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। যি জনৰ প্ৰকৃতি ঐশ্বৰিক কেৱল সেই জনেহে তেনে কথা কব পাৰে।

কিতাবুল মোকাদ্দছ পঢ়োতে দীদাতে কৰা ডাঙৰ ভুলটো হৈছে সেই পুস্তকে কি কয়, তেওঁ তাক পক্ষপাতিত্ব নকৰাকৈ আবিষ্কাৰ কৰিবলৈ নিবিচাৰে, কিন্তু সেইখন পুস্তকে কি কোৱা উচিত সেই পূৰ্বানুমান লৈ তাৰ কাষ চাপে। মছীহি সকলে ইছাই নিজৰ বিষয়ে কি কৈছিল তাক জানিবলৈ ব্যগ্ৰতাৰে কিতাবুল মোকাদ্দছখন পঢ়ে আৰু সমস্ত ইতিহাস জুৰি তেওঁলোকে সৰ্ব্বদ্ৰভাৱে এই সিদ্ধান্তলৈ আহিছে যে তেওঁ এইবুলি শিক্ষা দিছিল যে জগতক নাজাত দিবলৈ মানৱ আকৃতিত নামি অহা তেওঁ অনন্ত ইবনুল্লাহ। তেওঁলোকে পঢ়া পুস্তকবোৰৰ বিষয় বস্তুৰ মুকলি মান নিৰ্ণয় কৰাৰ দ্বাৰাই তেওঁলোক এই সিদ্ধান্তলৈ আহিছিল।

অতি কঠিন, কাৰণ কোৰানত অন্য কোনোজনক এই ধৰণে নামাকৰণ কৰাৰ কোনো উদাহৰণ নাই। দৰাচলতে ই অতি অসম্ভৱ যে কোৰানত যদি মৰিয়মক ৰূপক অৰ্থতহে মোচাৰ বায়েক (ওখ’টা) বুলি কোৱা হৈছিল, তেন্তে হাৰুণক প্ৰকাশ্য ভাৱত মোচাৰ ভাই (আখা) বুলি কোৱা হব। কোৰানৰ অন্য ঠাইত ওখ’টুন (ভনী) শব্দটো সদায় নিজৰ ভনীৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে (যেনে ছুৰা ৪:১২, ৪:২৩ আৰু ৪:১৭৬ত) আৰু মৰিয়মৰ ক্ষেত্ৰত এই শব্দটোৰ ব্যৱহাৰে কেৱল “হাৰুণৰ তেজৰ বায়েক”কহে বুজাব পাৰে। তাইৰ পূৰ্বপুৰুষ হাৰুণৰ পাছত নামাকৰণ কৰা হৈছিল বুলি হজৰত মহম্মদে বুজাব খুজিছিল বুলি কৈ কথাটো তেনেকৈ সহজভাৱে ব্যাখ্যা কৰি থব সঁচাকৈয়ে নোৱাৰি।

এই অৰ্থকে বুজাব খুজিছিল বুলি যদি ধৰিও লোৱা হয়, তথাপি আমি অতিশয় সমস্যাক সন্মুখীন হওঁ, কাৰণ ই আমাক অৰক্ষণীয় অনুমানৰ ফালে লৈ যায়। তেতিয়াৰ দিনত একে পুৰুষৰ পৰা নামি অহা লোকৰ পুত্ৰ বা কন্যা স্বৰূপেহে (ঘটনাক্ৰমে, কেতিয়াও ভাই বা ভনী স্বৰূপে কৰা নহৈছিল) মানুহবিলাকক নামাকৰণ কৰা হৈছিল (উদাহৰণ স্বৰূপে মথি ১.১ য’ত ইছাক “অব্ৰাহামৰ সন্তান যি দায়ুদ, তেওঁৰ সন্তান” বুলি কোৱা হৈছে, আৰু লূক ১.৫ য’ত এলীচাবেতক “হাৰুণৰ বংশৰ” এগৰাকী কন্যা বুলি কোৱা হৈছে)। সমস্যাটো হ’ল মৰিয়ম হাৰুণৰ বংশৰ পৰা কেতিয়াও নমাই নাছিল! হাৰুণ এজন লেবীয়া ইমাম আছিল আৰু তেওঁৰ ভাতৃ মোচাৰ সৈতে যাকুবৰ লেবী নামৰ এজন পুত্ৰৰ সন্তান আছিল। আনহাতে মৰিয়ম যাকুবৰ আন এজন পুত্ৰ যিহূদাৰ বংশৰ দায়ুদৰ পুৰুষৰ পৰা উৎপন্ন হৈছিল (লূক ১.৩২)। তেওঁ আনকি হাৰুণৰ দৰে একে ফৈদৰো নাছিল। তেওঁলোকৰ মাজৰ একমাত্ৰ সম্পৰ্ক কেৱল জাতীয় আৰু দেশীয় আছিল—যিটো থাকিব পৰা সম্পৰ্কৰ ভিতৰত আটাইতকৈ দূৰৰ। এই কথা সঁচা যে লূক ১.৩৬ত এলীচাবেতক মৰিয়মৰ “জাতি” বুলি কোৱা হৈছে, কিন্তু তেওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষৰ মাজত যদি

কোনো ধৰণৰ বিবাহৰ সম্বন্ধ স্থাপন হৈছিল, তেন্তে সেয়া নিশ্চয় এলীচাবেতৰ পক্ষত হৈছিল। তেওঁৰ কোনোবা পূৰ্বপুৰুষে নিশ্চয় ইহুদাৰ ফৈদত বিবাহ হৈছিল (ইয়াত আৰ্চৰিতহৰ লগা একো নাই, যিহেতু এচিৰিয়া আৰু বেবিলনলৈ নিবৰ্বাসিত হোৱাৰ পাছত, পেলেষ্টাইনৰ অঙ্গীকৃত দেশলৈ শেষান্তত যুৰি অহাবিলাকৰ ভিতৰত এই ফৈদেই ইস্ৰায়েলৰ প্ৰবল বাকী অংশ গঠন কৰিছিল)। আনহাতে কিতাবুল মোকাদ্দছত স্পষ্টৰূপে কোৱা হৈছে যে ইছা মঙ্কীচেদকৰ ৰীতি অনুসাৰে অনন্তকালীয়া মহা-ইমাম আৰু সেইবাবে তেওঁ হাৰুণৰ যোগেদি কেতিয়াও লেবীৰ বংশৰ পৰা আহিব নোৱাৰে। একেদৰে তেওঁৰ মাতৃ মৰিয়মৰ গাতো কোনো লেবীয় তেজ থাকিব নোৱাৰে আৰু সেইবাবে কোনোমতেই হাৰুণৰ বংশৰ পৰা বা তেওঁৰ সম্পৰ্কীয় হব নোৱাৰে:

“এতেকে সেই লেবীয়া পৌৰোহিত্যৰ দ্বাৰাই সম্পূৰ্ণতা হোৱা হলে,—কিয়নো, তাৰ সম্পৰ্কে মানুহবিলাকে বিধান পালে;—হাৰোণৰ ৰীতি অনুসাৰে গণিত নহৈ, মঙ্কীচেদকৰ ৰীতি অনুসাৰে আন ৰকম পুৰোহিত উৎপন্ন হবৰ আৰু কি প্ৰয়োজন? কিয়নো পৌৰোহিত্য সলনি হোৱাত, বিধানো সলনি হোৱা আৱশ্যক। কাৰণ যি জনৰ বিষয়ে কোৱা গৈছে, তেওঁ অন্য ফৈদৰ; সেই ফৈদৰ মাজৰ কোনোও যজ্ঞ-বেদিৰ কৰ্ম কৰা নাই। কিয়নো আমাৰ প্ৰভু যে ইহুদা ফৈদৰ পৰা উৎপন্ন হয়, এয়ে সুস্পষ্ট; কিন্তু সেই ফৈদৰ কথাত মোচিয়ে পুৰোহিতসকলৰ বিষয়ে একো কোৱা নাই। আৰু, যি জনা মাংসিক আদেশৰ বিধান অনুসাৰে নহৈ, অলোপ্য জীৱনৰ শক্তি অনুসাৰে হল, মঙ্কীচেদকৰ সাদৃশ্যৰ দৰে এনে আন ৰকমৰ এজনা পুৰোহিত যদি উৎপন্ন হয়, তেন্তে আমাৰ কথা আৰু অধিককৈ সপ্ৰমাণ হয়”। (ইব্ৰী ৭:১১-১৬।)

গতিকে ই অতি সুস্পষ্ট যে হাৰুণৰ সৈতে মৰিয়মৰ অলপো সম্বন্ধ নাছিল আৰু কোৱানত তেওঁক দিয়া উপাধিটো সম্পূৰ্ণ অনুপযুক্ত যেন দেখা যায়। তেন্তে এই ভুলৰ কেনেকৈ উৎপত্তি হ’ল? আমি কিতাবুল

গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে। সেইবোৰ খণ্ডণ কৰিব নোৱাৰিলে তেওঁৰ পূৰ্বানুমাণে তেওঁক সেইবোৰ আওকাণ কৰিবলৈ বা অগ্ৰাহ্য কৰিবলৈ বাধ্য কৰায়, বা যেতিয়া তেওঁ পাৰিব বুলি ভাবে, তেতিয়া তেওঁ সেইবোৰৰ ভুল ব্যাখ্যা কৰে আৰু আনক বিপথগামী কৰে।

তেওঁৰ পুথিৰ শেষৰ ফালে তেওঁ ইছাৰ জীৱনৰ দুটা ঘটনা উল্লেখ কৰিছে, যিহে এই কথাটো অতি সমুচিতৰূপে প্ৰমাণ কৰিছে। তেওঁ এটা ঘটনা বিচাৰি লৈছে য’ত ইছাই শিকাইছিল যে জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ হলে আল্লাহৰ আজ্ঞাবোৰ পালন কৰিব লাগিব (মথি ১৯:১৭) আৰু ইয়াত তেওঁ অতি গুৰুত্ব দিছে কাৰণ তেনে শিক্ষা ইছা’লাম ধৰ্ম্মমতৰ সৈতে মিল আছে। যেই হওক, এই কথাখিনি তাৰ প্ৰসঙ্গৰ পৰা কাটি আনি, তেওঁ তেওঁৰ পুথিৰ অন্য ঠাইত সাৱধান কৰি দিয়া সেই একে ফান্দতে নিজে পৰিছে। ইয়াৰ পাছৰখিনি তেওঁৰ যুক্তিৰ লগত খাপ নাখায়, গতিকে তেওঁ তাক অৱহেলা কৰিছে। ইছাই যিজন যুবকক সম্বোধন কৰি কথাখিনি কৈছিল, তেওঁক পাছত ইছাই বুজাইছিল যে কোনেও আল্লাহৰ বিধান নিখুঁতভাৱে ৰাখিব নোৱাৰে আৰু সেইবাবে এইদৰে জীৱনত সোমাব নোৱাৰে। যুবকজন অতি ধনী আছিল আৰু ইছাই তেওঁক কৈছিল:

“তুমি যদি সিদ্ধ হবলৈ ইচ্ছা কৰা, তেন্তে তোমাৰ সৰ্বস্ব বেচি, দৰিদ্ৰবিলাকক দান কৰা, তেহে বেহেস্তত তোমাৰ ধন হব; আৰু আহাঁ, মোৰ পাছে পাছে চলাহি।”

(মথি ১৯:২১)।

আজি এইটো সঁচা হব পাৰে যে “কোনো সিদ্ধ নহয়”, কিন্তু আল্লাহ নিশ্চয়ে সিদ্ধ আৰু তেওঁ নিজৰ সিদ্ধতাৰ নিৰ্দিষ্ট মানোৰে আমাৰ সোধ-বিচাৰ কৰিব। তেওঁৰ স্বৰীয়ত ৰাখিবলৈ এক সীমিত প্ৰচেষ্টা তেওঁৰ বাবে গ্ৰহণযোগ্য নহয়, আৰু কোনে সেইবোৰ সম্পূৰ্ণকৈ ৰাখিব পাৰে? ইছাই যেতিয়া এই যুবকজনক বুজালে যে তেওঁ তেনে কৰিব নোৱাৰে, তেতিয়া তেওঁ তেওঁক জীৱনৰ অন্য এটা পথ দেখুৱালে: **তুমি যদি সিদ্ধ হবলৈ ইচ্ছা কৰা...মোৰ পাছে পাছে চলাহি।**

(ইউহোন্না ১৭:২)। “মই আৰু সেই পিতৃ এক” (ইউহোন্না ১০:৩০), ইছাই কৰা এই উক্তিটোৰ গুণ ব্যাখ্যা কৰিবলৈ তেওঁ কোনো চেষ্টা কৰা নাছিল আৰু ইয়াৰ অৰ্থ “উদ্দেশ্যত এক” তে সীমাবদ্ধ কৰিবলৈ কোনো অৰ্থ বুজাওঁতাৰ প্ৰয়োজন নহয়। নিদ্ধাৰ্য্য ৰূপত ই স্পষ্টকৈ “সকলো কথাত এক” বুলি বুজায় আৰু সেই বিষয়ত উপযুক্ত নোহোৱাকৈ ইছাই কেতিয়াও তেনে আটৰিতদাবী নকৰিলেহেঁতেন যদি তেওঁ এই ধাৰণাটো ব্যক্ত কৰিব নিবিচাৰিলেহেঁতেন যে পিতৃ আৰু পুত্ৰৰ মাজত এক সম্পূৰ্ণ ঐক্যতা আছে আৰু সেইবাবে তেওঁ আল্লাহ হয়। ইহুদীবিলাকে তেওঁৰ দাবী সেই বুলি বুজাত কোনো আটৰিতহব লগীয়া নাই (ইউহোন্না ১০:৩৩)।

তদুপৰি ওপৰত উল্লেখ কৰি অহা আয়াতবোৰৰ পৰা কিছুমান শব্দ দীদাতে বৰফলাৰে দিয়াটো আশ্চৰ্য্যজনক যেন লাগে, যেনে ইছাৰ এই উক্তিটো যে কোনেও তেওঁৰ হাতৰ পৰা বা তেওঁৰ পিতৃৰ হাতৰ পৰা তেওঁৰ উন্মতসকলক উচ্ছেদ কৰিব নোৱাৰে। তেওঁৰ উন্মতসকলক ধৰি ৰাখিবলৈ পিতৃৰ থকাৰ দৰে সেই একে ক্ষমতা ইছাৰ নাথাকিলে ইছাই কেনেকৈ তেনে এটা দাবী কৰিব পাৰে? কিতাবুল মোকাদ্দছত ইছাৰ শিক্ষাবোৰৰ অহিতে তেওঁলোকৰ পূৰ্ব-অনুমানৰে অন্ধ নোহোৱা সকলৰ বাবে ই নিশ্চয় স্পষ্ট যে ইছাই তেওঁৰ পিতৃৰ সৈতে কেৱল উদ্দেশ্যত একে বুলি দাবী কৰা নাছিল, কিন্তু সেই উদ্দেশ্যক সম্পূৰ্ণ পৰিণাম দিবলৈ প্ৰয়োজনীয় সম্পূৰ্ণ, অনন্ত ক্ষমতাও তেওঁৰ আছিল বুলি দাবী কৰিছিল।

দীদাতৰ সমস্ত সমস্যাটো হৈছে, মুছলমান হোৱা হেতুকে তেওঁ এই অনুমানৰে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ ওচৰ চাপে যে ইছা অনন্ত ইবনুল্লাহ জন নহয় আৰু সেইবাবে তেওঁ কেতিয়াও তেনে দাবী কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। গতিকে তেওঁ কিতাবুল মোকাদ্দছখন মুকলি মনেৰে পঢ়িব আৰু সংগতি ৰাখি তাৰ অৰ্থ ভাঙিব নোৱাৰে। ইছাই বাৰে বাৰে নিজকে ইবনুল্লাহ বুলি দাবী কৰিছিল বুলি দেখুওৱা সহজ সৰল উক্তিবোৰৰ সন্মুখীন হলে তেওঁ সহজভাৱে সেইবোৰ

[৩২]

মোকাদ্দছত চাব লাগিব আৰু ইয়াত আমি পঢ়িবলৈ পাইছোঁ:

তেতিয়া হাৰুণৰ বায়েক মৰিয়ম ভাববাদিনীয়ে তেওঁৰ হাতত খঞ্জৰি ললে। (যাত্ৰাপুস্তক ১৫:২০)।

ইয়াত যিগৰাকী নাৰীৰ বিষয়ে কোৱা হৈছে তেওঁ হাৰুণৰ প্ৰকৃত বায়েক, যি গৰাকীয়ে ইছাৰ মাতৃৰ শ শ বছৰৰ আগতে জীয়াই আছিল আৰু খেলিমেলিৰ উৎপত্তি হৈছে এই কাৰণত যে হিব্ৰু ভাষাত দুই গৰাকী নাৰীৰ নাম একে, অৰ্থাৎ মৰিয়ম (আৰবিিক ভাষাতো একে, মাৰ'য়াম)।

আমি দেখিছোঁ যে কোৰানত উখ'টা হাৰুণৰ (অৰ্থ) হাৰুণৰ তেজৰ বায়েক হব লাগিব আৰু মৰিয়ম সঁচাই সেয়ে আছিল। মহম্মদে স্পষ্টৰূপে এই গৰাকী নাৰীৰ সৈতে ইছাৰ মাতৃ মৰিয়মক খেলিমেলি কৰিছিল। তাৰোপৰি এই প্ৰমাণক কোৰানত মৰিয়মৰ পিতৃক দিয়া নামটোৱে দৃঢ়ভাৱে সাব্যস্ত কৰে। কিতাবুল মোকাদ্দছত আমি পঢ়িছোঁ যে যোকেবদে “অন্মলৈ হাৰুণ, মোচি আৰু তেওঁবিলাকৰ বায়েক মৰিয়মক জন্মালে (গণনাপুস্তক ২৬:৫৯)। গতিকে হাৰুণ আৰু মৰিয়মৰ পিতৃ অন্মল নামৰ এজন মানুহ - তথাপি কোৰানত এই নামটোকে ইছাৰ মাতৃ মৰিয়মৰ পিতৃক দিয়া হৈছে! তেওঁক অন্মলৰ আৰবিিক আকাৰত ইম'ৰান বুলি কোৱা হৈছে (যেনেকৈ অৱাহামৰ আৰবিিক আকাৰ ইব্ৰাহিম)। সেইবাবে কোৰানত মৰিয়মক স্পষ্টৰূপে মাৰ'য়ামাব'নাতা ইম'ৰান - ইম'ৰানৰ কন্যা মৰিয়ম - বুলি কোৱা হৈছে (ছুৰা ৬৬:১২)। গতিকে তেওঁক কেৱল হাৰুণৰ বায়েকেই নহয়, ইম'ৰানৰ কন্যা বুলিও কোৱা হৈছে। গতিকে এই তথ্যৰ আমাৰ দুগুণ প্ৰমাণ আছে যে তেওঁক হাৰুণৰ প্ৰকৃত বায়েক আৰু অন্মলৰ কন্যা মৰিয়মৰ সৈতে খেলিমেলি কৰা হৈছে।

তদুপৰি ইয়াকো প্ৰশ্ন কৰিব পৰা যায় তেওঁক মৰিয়মৰ সৈতে খেলিমেলি কৰা নাই যদি কোৰানত মৰিয়মক কিয় “হাৰুণৰ বায়েক” বুলি কোৱা হৈছে? আমি দেখুৱাইছোঁ

[১৩]

যে তেওঁ হাৰুণৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা নাই আৰু ইয়ায়েলৰ আন কোনো আদিপুৰুষ বা নামমাত্ৰ প্ৰধান লোকতকৈ কোনো গুণে তেওঁৰ বেছি সম্পৰ্কীয় নহয়। গতিকে এই নামাকৰণৰ কি যথার্থতা আছে? কিয় তেওঁক মোচা, এলিয়া, চলোমন, ইউচুফ বা আন কোনো নবীৰ নামেৰে নামাতি হাৰুণৰ লগত সংযোগ কৰা হৈছে? আমি এই নামাকৰণৰ কেৱল যথার্থতা নোপোৱাই নহয়, ইব্ৰী পুস্তকৰ পৰা ওপৰত উল্লেখিত অংশটিয়ে পৰিষ্কাৰ কৰি দিছে যে, সেয়া কু-অনুমান আৰু সম্পূৰ্ণ অসঙ্গত।

গতিকে কোৱানে দুজনী হান্নাকে খেলিমেলি কৰা নাই, দুজনী মৰিয়মকো খেলিমেলি কৰিছে। দীদাতে তেওঁৰ পুথিত দেখুৱাবলৈ অতি য? কৰিছে যে কোৱানত থকা মৰিয়মৰ জীৱনৰ বিবৰণি কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিবৰণিতকৈ উত্তম, কিন্তু তাত যেতিয়া আমি ইতিমধ্যে আলোচনা কৰি অহা ধৰণৰ সানমিহলি স্পষ্টৰূপে দেখাকৈ পোৱা যায়, ই নিশ্চয়ে স্পষ্ট হব যে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিবৰণিহে সত্য।

শেষত মৰিয়মৰ বিষয়ে দীদাতৰ তিনিটা কথা চমুকৈ চালি-জাৰি চোৱা উচিত হব। এখন পৃষ্ঠাত তেওঁ ছুৰা ৩:৪২ উল্লেখ কৰিছে য'ত মৰিয়মক খোদাই “সকলো জাতিৰ নাৰীৰ ওপৰত মনোনীত কৰিলে” বুলি ফিৰিস্তাই কোৱা বুলি উল্লেখ কৰিছে আৰু মন্তব্য কৰিছে:

মছীহবিলাকৰ কিতাবুল মোকাদ্দছতো মৰিয়মক তেনেকুৱা সন্মান দিয়া দেখা নাযায়! (দীদাত, ইছ'লাম ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ, ৮ পৃ:)।

এই অপবাদ সম্পূৰ্ণ ভিত্তিহীন, কাৰণ কোৱানৰ পৰা উল্লেখ কৰা আয়াতটোৱে যি ব্যক্ত কৰিছে, কিতাবুল মোকাদ্দছেও ঠিক সেই কথাটোকে ব্যক্ত কৰিছে : তাত এলীচাবেতে মৰিয়মক এইদৰে কোৱা বুলি উল্লেখ কৰিছে:

“তিৰোতাসকলৰ মাজত তুমি ধন্যা; আৰু তোমাৰ গৰ্ভফলো ধন্যা।” (লুক ১:৪২)।

দৰাচলতে এই আয়াততে আমি দেখিবলৈ পাওঁ কিয়

দীদাতে তাৰ পাছত “মই আৰু সেই পিতৃ এক” (ইউহোনা ১০:৩০), ইছাৰ এই উক্তিটোৰ বিশ্লেষণ কৰিছে, আৰু কৈছে যে এই কথাষাৰৰ প্ৰসঙ্গই দেখুৱায় যে ইয়াৰ অৰ্থ নহয় যে ইছা তেওঁৰ পিতৃৰ সৈতে সৰ্ব্বজনাত, প্ৰকৃতিত বা সৰ্ব্বশক্তি এক আছিল, কিন্তু কেৱল “উদ্দেশ্যতহে এক আছিল” (ইছ'লাম ধৰ্মত মছীহ, ৩৭ পৃ:)। সেই উদ্ধৃতি তাৰ প্ৰসঙ্গত ৰাখিবলৈ তেওঁ তাৰ আগৰ ২৭:২৯ আয়াত উল্লেখ কৰি কৈছে:

আগৰ আয়াত দুটাৰ সমাপ্তিৰ সাদৃশ্যক দেখা নোপোৱাকৈ কোনো জন কেনেকৈ ইমান অন্ধ হব পাৰে? কিন্তু শাৰীৰিক খুঁততকৈ ৰহানী চকুৰ ঢাকনি বেছি অভেদ্য। (ইছ'লাম ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ, ৩৭ পৃ:)।

অন্ধতা আচলতে ক'ত আৰু কাৰ ৰহানী চকু ঢাকনিৰে সীমিত সেয়া চিন্তা কৰিবলগীয়া, কাৰণ দীদাতে উনুকিওৱা আয়াত এটাতে ইছাই কৰা উল্লেখযোগ্য উক্তি এটাৰ ওপৰত দীদাতে সাধাৰণভাৱে ব্যাখ্যা কৰিছে, য'ত ইছাই তেওঁৰ প্ৰকৃত উন্মত্তবিলাকৰ বিষয়ে কৈছে:

মই সেইবিলাকক অনন্ত জীৱন দিওঁ।”
(ইউহোনা ১০:২৮।)

একমাত্ৰ আল্লাহৰ বাহিৰে কোনে কেৱল জীৱনেই নহয়, কিন্তু অনন্ত জীৱন দিব পাৰে? এনেকুৱা উক্তিবোৰ কেৱল সেইবোৰৰ উপস্থিত প্ৰসঙ্গতেই নহয়, কিন্তু নিজৰ বিষয়ে ইছাৰ সামগ্ৰিক শিক্ষাৰ প্ৰসঙ্গত পঢ়ি চাব লাগে। অন্য এটা সময়ত তেওঁ কৈছিল:

“কিয়নো পিতৃয়ে যেনেকৈ মৃতবিলাকক তুলি জীয়ায়, পুত্ৰয়ো যাকে যাকে ইচ্ছা কৰে, তেনেকৈ তাকে তাকে জীয়ায়।” (ইউহোনা ৫:২১।)

এই উক্তিয়ে প্ৰকাশ কৰে যে পিতৃৰ দৰে সঁচাকৈ পুত্ৰও একে সৰ্ব্বশক্তিমান। তেওঁৰ পাৰ্থিৱ সময়ৰ শেষত ইছাই পুনৰ পিতৃৰ বিষয়ে এইদৰে কৈছিল, “তুমি পুত্ৰক যি সকলো দিলা, সেই সকলোকে পুত্ৰই অনন্ত জীৱন দিবলৈ, তুমি মৰ্ত্য মাত্ৰেই ওপৰত তেওঁক যেনেকৈ ক্ষমতা দিলা”

তেওঁৰ সন্তান স্বৰূপে আচৰণ কৰিবলৈ নিৰ্বাচন কৰি লৈছে। কিন্তু ইছা তেওঁৰ অনন্তকলীয়া পুত্ৰ, যিজন তেওঁৰ পৰা পৃথিৱীলৈ আহিছিল যাতে অন্য বিলাক আল্লাহৰ সন্তান হব পাৰে। সম্পূৰ্ণ, অনন্তকলীয়া ইবনুল্লাহ ৰূপে ইছা আৰু আল্লাহৰ সন্তান হোৱা মছীহিবিলাকৰ মাজৰ সমস্ত প্ৰভেদক এই কালামত অতি সুন্দৰৰূপে প্ৰকাশ কৰা হৈছে:

“...পাছে কাল সম্পূৰ্ণ হলত, স্বৰ্গীয়তৰ অধীন হোৱাবিলাকক মুক্ত কৰিবলৈ, আৰু আমি তোলনীয়া পুত্ৰৰ বাব পাবলৈ, তিৰোতাত আৰু স্বৰ্গীয়তৰ অধীনে জন্ম পোৱা নিজ পুত্ৰক আল্লাহে পঠাই দিলে।” (গালাতীয়া ৪:৪।)

আল্লাহে নিজ পুত্ৰক পঠাই দিলে যাতে অন্য অনেকে তোলনীয়া পুত্ৰৰ বাব পাব পাৰে। ইছাই এই কথাখিনি যথেষ্ট পৰিষ্কাৰকৈ এই বুলি কৈ শিকাইছিল, “**মই আল্লাহৰ পৰা ওলাই আহিলোঁ**” (ইউহোনা ৮:৪২)। অন্য এটি আয়াতে এই কথাটো একেবাৰে পৰিষ্কাৰ কৰি দিছে:

“কিয়নো জগতৰ সোধ-বিচাৰ কৰিবলৈ নহয়, কিন্তু জগতে তেওঁৰ দ্বাৰাই নাজাত পাবলৈহে আল্লাহে পুত্ৰকৈ জগতলৈ পঠালে।” (ইউহোনা ৩:১৭।)

ইছা পিতৃৰ কোলাত থকা একমাত্ৰ পুত্ৰ (ইউহোনা ১:১৮) আছিল আৰু তেওঁৰ সকলো শিক্ষাত তেওঁ নিজকে সেই বুলি বিবেচনা কৰিছিল। সকলো সত্য ঈমানদাৰেই আল্লাহৰ সন্তান এই অৰ্থত তেওঁ কেতিয়াও নিজকে ইবনুল্লাহ বুলি দাবী কৰা নাছিল। তেওঁৰ পুনৰাগমণৰ দিনৰ কথা সুৱৰি তেওঁ কৈছিল যে কোনেও সেই দিন নাজানে, “অকল পিতৃৰ বাহিৰে, বেহেস্তৰ ফিৰিস্তাবিলাক, বা পুত্ৰ” কোনেও নাজানে (মথি ২৪:৩৬)। ইয়াত ক্ষমতাৰ এক পৰিষ্কাৰ ক্ৰমোন্নতি দেখা যায়, অৰ্থাৎ মানুহ - ফিৰিস্তা - পুত্ৰজন - পিতৃ। বেছ পৰিষ্কাৰকৈ ইছাই কেৱল এটা সৰ্বশেষ সংক্ৰান্তত নিজৰ বিষয়ে কৈছিল - ফিৰিস্তাবিলাকৰ ওপৰত অনন্ত পিতৃৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ স্বৰূপে। তেওঁ তেওঁৰ অৱস্থা এনে সংজ্ঞাৰে বৰ্ণনা কৰিছে যি একমাত্ৰ আছমানী সত্ত্বাৰ সৈতে সম্বন্ধিত।

সকলো জাতিৰ সকলো তিৰোতাৰ ভিতৰত মৰিয়মক মনোনীত কৰা হৈছিল। কোৰান আৰু কিতাবুল মোকাদছ উভয়তে তেওঁক সেই বুলি মনোনীত কৰা উক্তিটো একমাত্ৰ এই প্ৰতিজ্ঞাৰ ক্ষেত্ৰত পোৱা গৈছে যে তেওঁ এটি পুত্ৰ, অৰ্থাৎ পবিত্ৰ শিশু ইছা, ইমান দিনৰ পৰা বাট চাই থকা মছীহক জন্ম দিব (ছুৰা ৩:৪৫, লুক ১:৩১-৩৩)। এলীচাবেতে কিমান সঠিককৈ কৈছিল, “তোমাৰ গৰ্ভফল ধন্য”। কেৱল মৰিয়মেই সকলো জাতিৰ তিৰোতাৰ মাজত মনোনীত কৰা সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ তিৰোতা আছিল, কাৰণ তেওঁ সকলো জাতিৰ মানুহৰ মাজত জগতৰ নাজাত দাতা স্বৰূপে মনোনীত কৰা, সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ব্যক্তি ইছা মছীহক জন্ম দিছিল।

দীদাতে উল্লেখ কৰা বিবেচনা কৰিবলগীয়া দ্বিতীয় বিষয়টো হ’ল যে কোৰানত “ইছা মছীহৰ মাতৃ মৰিয়মৰ সন্মানত নামাকৰণ কৰা (pbuh)”, ছুৰাতু মাৰিয়াম বুলি এটা সম্পূৰ্ণ অধ্যায় আছে (ইছ’লাম ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ, ১১ পৃ:)। তেওঁ আৰু ভাল কাম কৰিলেহেতেন যদি তেওঁ জাহিৰ কৰিলেহেতেন যে মৰিয়মেই কোৰানত নামে সৈতে স্পষ্টৰূপে, আৰু তাকো অনেক বাৰ, উল্লেখ কৰা একমাত্ৰ নাৰী। অন্য কোনো নাৰীৰে তেনে ধৰণে নাম লোৱা হোৱা নাই। হজৰত মহম্মদে তেওঁক তেনে মৰ্যাদা দি ভাল কাম কৰিলে, কিন্তু এইটো কথাও স্পষ্ট যে মৰিয়ম তেনে সন্মানৰ যোগ্য কেৱল এইবাবেই আছিল যিহেতু তেওঁ জীৱিত লোকৰ মাজত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ মানুহজনৰ অৰ্থাৎ ইছা মছীহৰ মাতৃ আছিল।

শেষতে, সদায় কিতাবুল মোকাদছৰ ভুল খুচৰি ফুৰা দীদাতে ইউহোনা ২:৪ত ইছাই তেওঁৰ মাকক সম্বোধন কৰোঁতে “নাৰী” শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰাৰ বাবে সমালোচনা কৰিছে আৰু দোষাৰোপ কৰিছে ইছাই “তেওঁৰ মাকৰ প্ৰতি দাস্তিকতাৰে আচৰণ কৰিছিল” (ইছ’লাম ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ, ১৯ পৃ:)। তেওঁ কব বিচাৰিছে যে তেওঁক সাধাৰণভাৱে “মাতৃ” বুলি সম্বোধন কৰা হলেই বেছি উপযুক্ত হ’লহেতেন।

দীদাতে আকৌ এবাৰ কিতাবুল মোকাদছৰ বিষয়ে

আৰু যি সময়ত সেইখন লিখা হৈছিল সেই সময়ৰ বিষয়ে তেওঁৰ অজ্ঞতা উদঙাই দিছে, কাৰণ “নাৰী” সম্বোধনটো এটি শ্ৰদ্ধাৰ স্নেহপূৰ্ণ সম্বোধন আছিল আৰু তিবোতাৰ লগত কথা পাতেঁতে ইছাই সদায় এই সম্বোধনটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল। শাস্ত্ৰৰ এটি অংশত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে ইছদী নেতাবিলাকে ব্যাভিচাৰত ধৰা পৰা নাৰী এজনীক শিল দলিয়াব খুজিছিল আৰু সেই কথাত ইছাৰ কি মতামত তাক জানিবলৈ বিচাৰিছিল। তেওঁ উত্তৰ দিছিল: “তোমালোকৰ যিজন নিষ্পাপী, তেৱেঁই প্ৰথমে তাইলৈ শিল দলিয়াওক” (ইউহোনা ৮-৭)। যেতিয়া তেওঁলোক সকলোৱে আঁতৰি গ’ল, তেতিয়া তেওঁ লাহেকৈ তাইক সুধিছিল, “হে নাৰী, তেওঁবিলাক ক’ত? তোমাক কোনেও দোষী নকৰিলে নে?” (ইউহোনা ৮-১০)। “হে প্ৰভু, কোনেও নকৰিলে” বুলি তাই উত্তৰ দিয়াত, তেওঁ কৈছিল, “ময়ো দোষী নকৰোঁ; যোৱা, এতিয়াৰ পৰা আৰু পাপ নকৰিবা” (ইউহোনা ৮-১১)। তাইলৈ সহানুভূতিৰে দয়াৰ হাত আগবঢ়াই তেওঁ তাইক “নাৰী” বুলি সম্বোধন কৰিছিল। এয়া “দাস্তিকতাপূৰ্ণ আচৰণ” আছিল নে? ফৰাচী ভাষাত “Madame” বা আফি? কান ভাষাত “Dame” শব্দটোৰ দৰে, সেইটোও সম্পূৰ্ণ শ্ৰদ্ধা আৰু সন্মানৰ সম্বোধন আছিল।

চমৰিয়াৰ তিবোতাজনীক শাস্ত্ৰনা দিওঁতেও ইছাই এই সম্বোধনটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল (ইউহোনা ৪-২১) আৰু সলীবৰ ওপৰত মৃত্যুৰ মুখত থাকোঁতে তেওঁৰ মাকক আৰু তেওঁৰ কাষত তেওঁৰ প্ৰিয় চাহাবা ইউহোনাৰ দেখা পাই তেওঁ তেওঁৰ মাকক আকৌ এবাৰ এইদৰে

সম্বোধন কৰিছিল। তেওঁ তেওঁক কৈছিল: “হে নাৰী, চোৱা, তোমাৰ পুত্ৰ!” (ইউহোনা ১৯-২৬)।

তাৰপাছত তেওঁ ইউহোনাৰ কৈছিল, “চোৱা, তোমাৰ মাতৃ” আৰু সেই সময়ৰ পৰা “সেই শিষ্যই তেওঁক নিজৰ ঘৰলৈ নিলে” (ইউহোনা ১৯-২৭)। সলীবৰ সকলো যাতনা ভোগ কৰি থকা সত্ত্বেও তেওঁ তেওঁৰ মাতৃক পাহৰা নাছিল আৰু তেওঁক অনুসৰণ কৰা মানুহবিলাকৰ মাজত তেওঁৰ

তেওঁলোক কেৱল আল্লাহৰ নবী হোৱাৰ বিপৰীতে তেওঁ তেওঁৰ প্ৰিয় পুত্ৰ আছিল। এইটো অন্ততঃ দুটা ঘটনাৰ সময়ত সাব্যস্ত কৰা হৈছিল যেতিয়া ষয়ং আল্লাহে বেহেস্তৰ পৰা ইছাৰ বিষয়ে কৈছিল: “**এওঁ মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, এওঁত মই পৰম সন্তষ্ট।**” (মথি ৩:১৭)।

আৰু এবাৰ ইছাই তেওঁৰ উন্মত্তবিলাকক সুধিছিল মানুহে তেওঁক কোন বুলি ভাবে। তেওঁলোকে উত্তৰ দিছিল যে তেওঁ এজন নবী বুলি সব’ সাধাৰণে ভাবে। তেতিয়া তেওঁ তেওঁবিলাকক সুধিছিল, “তোমালোকে মোক কোন বুলি ভাবা?” পিতৰে উত্তৰ দিছিল, “আপুনি সেই অভিষিক্ত জনা, জীৱনময় ইবনুল্লাহ” (মথি ১৬:১৬), যাৰ উত্তৰত ইছাই কৈছিল যে তেওঁ বিশেষৰূপে ধন্য, কাৰণ মানৱ জ্ঞানৰ যোগেদি তেওঁ এই কথা আয়ত্ত কৰা নাই, কিন্তু ওপৰৰ পৰা অহা প্ৰকাশৰ যোগেদিহে জানিব পাৰিছে। তেওঁৰ শিক্ষাৰ প্ৰকৃত অধ্যয়নৰ পৰা সত্যৰূপে এই সিদ্ধান্তলৈ অহা সম্ভৱ নহয় যে ইছাই নিজকে অনন্তকালীয়া, অদ্বিতীয় ইবনুল্লাহ বুলি বিবেচনা কৰাৰ বাহিৰে কেতিয়াবা বেলেগ কিবা বিবেচনা কৰিছিল। এইখিনি কথাই তেওঁৰ শিক্ষা সংক্ষেপে বুজায়:

কাৰণ আল্লাহে জগতক ইমান মহব্বত কৰিলে যে তেওঁ নিজৰ একমাত্ৰ পুত্ৰকে দান কৰিলে, যাতে যি কোনোৱে তেওঁত ঈমান আনে, তেওঁ নষ্ট নহয় কিন্তু অনন্ত জীৱন পায়। (ইউহোনা ৩:১৬)।

আল্লাহে তেওঁৰ একমাত্ৰ পুত্ৰক পঠালে, কিতাবুল মোকাদ্দছত সকলো সময়তে পোৱা এটি শিক্ষা। (জেম’ছ ৰজাৰ সংস্কৰণত “begotten” শব্দটো ব্যৱহাৰৰ বাবে আৰু এই বিষয়ে দীদাতৰ যুক্তিৰ বিষয়ে জানিবলৈ, আমাৰ পৰা প্ৰকাশিত আন এখন পুথি, ‘**আল-কোৰান আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস**’, চাওক)।

পৃথিৱীত যিবিলাক আল্লাহৰ সন্তান, এক নিম্ন অৰ্থত তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু কন্যা, তেওঁলোক তেনে হবলৈ পাইছে কাৰণ আল্লাহ তেওঁলোকৰ পিতৃ হৈছে আৰু তেওঁলোকক

খেতিয়কবিলাকৰ ওচৰলৈ পঠালে, কিন্তু তেওঁলোকে এজন এজনকৈ সিহঁতক দুৰ্বৰ্য্যহাৰ কৰি, এজনক কোবাই আৰু অন্য এজনক জখম কৰি, শুদাহাতে উভতাই পঠালে। তেতিয়া দ্রাক্ষাবাৰীৰ মালিকে নিজকে কলে:

“মই কি কৰিম? মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰক পঠাই দিম; তেওঁবিলাকে কিজানি তেওঁক আদৰ কৰিব।” (লুক ২০:১৩।)

কিন্তু খেতিয়কবিলাকে যেতিয়া তেওঁক দেখিলে, তেওঁলোকে লগে লগে তেওঁক প্ৰত্যাখান কৰিলে আৰু তেওঁক দ্রাক্ষাবাৰীৰ পৰা ওলিয়াই দি হত্যা কৰিলে। ইছাই তাৰপাছত সামৰণি মাৰিছিল যে মালিকজনে সেই খেতিয়কবিলাকক ধ্বংস কৰিব আৰু দ্রাক্ষাবাৰীখন আনবিলাকৰ হাতত দিব। তৎক্ষণাত ইহুদীবিলাকে “তেওঁবিলাকৰ অহিতে তেওঁ এই দৃষ্টান্ত কলে বুলি জানিলে” (লুক ২০:১৯)। তেওঁলোকৰ ধাৰণা শুদ্ধ আৰু দৃষ্টান্তটোৰ অৰ্থ ভাঙনি স্পষ্ট আছিল। আল্লাহে ইহুদীবিলাকক থাকিবলৈ উত্তৰাধিকাৰ হিচাবে এখন দেশ দিছিল, তথাপি তেওঁবিলাকে সকলো সময়তে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিছিল। তেওঁ তেওঁৰ প্ৰিয় নবীসকলক পঠাইছিল, কিন্তু এওঁলোককো তেওঁলোকে প্ৰত্যাখান কৰিছিল আৰু প্ৰায়ে দুৰ্বৰ্য্যহাৰ কৰিছিল। অৱশেষত তেওঁলোকে ইছাক তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই পঠাই হত্যা কৰাৰ পাছত, আল্লাহে তেওঁলোকৰ ওপৰলৈ ধ্বংস আনিলে আৰু তেওঁলোকক পেলেষ্টাইন দেশৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হল; আনহাতে যিৰূচালেম ধ্বংসৰ স্থাপ হল (এই ঘটনা ইছা বেহেস্তলৈ উঠি যোৱাৰ চল্লিশ বছৰ পাছত ৰোম ৰাজ্যৰ বিচাৰকৰ্তা টাইটাছৰ সময়ত সংঘটিত হৈছিল)।

দৃষ্টান্তটোৰ অতি লাগতিয়াল বিষয়টো হৈছে খেতিয়কবিলাকক শেষৰ বাতৰি দিওঁতাজনক, আগতে অহা কটকীবোৰৰ (যিবোৰ কেৱল নবীহে আছিল) পৰা সম্পূৰ্ণ পৃথকৰূপে, মালিকৰ প্ৰিয় পুত্ৰ স্বৰূপে চিনাক্ত কৰা। এই দৃষ্টান্তটোত ইছাই স্পষ্টৰূপে নিজকে আগৰ নবীবিলাকৰ পৰা প্ৰভেদ কৰিছিল আৰু দেখুৱাইছিল যে

[২৮]

আটাইতকৈ ঘনিষ্ঠ চাহাবাৰ হাতত তেওঁ মাকক মৰমেৰে শোধাই দিছিল। তেওঁৰ পুনৰ্জন্মৰ পাছত, তেওঁক অনুসৰণ কৰা তিৰোতাবোৰৰ ভিতৰত তেওঁৰ আটাইতকৈ ঘনিষ্ঠ চাহাবী মগদলীনী মৰিয়মৰ লগত কথা পাৰোঁতে তেওঁ আকৌ “নাৰী” সম্বোধনটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল (ইউহোৱা ২০:১৫)। এই বিৱৰণিবোৰ মনোযোগেৰে পঢ়া কোনো লোকেই এই সিদ্ধান্তত উপনীত হব নোৱাৰে যে “নাৰী” শব্দটোৱে শ্ৰদ্ধাৰ এটি নম্ৰ সম্বোধনৰ বাহিৰে বেলেগ কিবা অৰ্থ প্ৰকাশ কৰে।

সামৰণিত আমি ইমানেই কব পাৰোঁ যে দীদাতে মৰিয়মৰ জীৱন আৰু কোৱান আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছত তেওঁক দিয়া উপাধিবোৰৰ দুখলগা খেলিমেলি কৰিলে।

ইছাক দিয়া একচেতীয়া উপাধি

দীদাতে ইছাকৰ মাতৃৰ বিষয়ে কৰা উক্তিবোৰৰ যোগেদি কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিষয়ে তেওঁৰ জ্ঞান কিমান কম কেৱল তাকেই প্ৰকাশ কৰা নাই, কিন্তু কিতাবুল মোকাদ্দছত ইছাক দিয়া উপাধিটোৰ, অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্ট উপাধিটোৰ তেওঁৰ চমু বিবেচনাৰ পৰা তেওঁৰ এই অজ্ঞতা আকৌ এবাৰ ফুটি উঠিছে। তেওঁ আঙুলিয়াই দিছে যে মূল হিব্ৰু শব্দ **মাছাহা** (য’ৰ পৰা **মাছীয়াহ**, অৰ্থাৎ **মছীহ** বা খ্ৰীষ্ট শব্দটো আহিছে) এটি প্ৰচলিত শব্দ যিটোৱে যি কোনো মনোনীত কৰা কাৰ্যক বুজায় আৰু ছালাতৰ বাবে পৃথক কৰি ৰখা আৰু এই উদ্দেশ্যে উচিতমতে উৎসৰ্গা কৰা ইমাম, স্তম্ভ, মন্দিৰ ইত্যাদিৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

তাৰপাছত তেওঁ এইদৰে যুক্তি দিছে যে কিতাবুল মোকাদ্দছত ইছাক মছীহ বা গ্ৰীক ভাষাত খ্ৰীষ্ট বুলি কলেও, সেয়ে তেওঁক কোনো প্ৰকাৰে অদ্বিতীয় নকৰে যিহেতু “আল্লাহৰ প্ৰত্যেক নবীক সেইদৰে মনোনীত বা নিযুক্ত কৰা হয়” (ইছলাম ধৰ্মত মছীহ, ১৩ পৃ:)।

তাৰ পাছত তেওঁ কৈছে যে ইছলাম ধৰ্মত কিছুমান

[১৭]

নবীক কিছুমান উপাধি দিয়া হয়, যিবোৰ সাধাৰণ অৰ্থত সকলো নবীৰ ক্ষেত্ৰতে প্ৰযোজ্য। তেওঁ কৈছে যে হজৰত মহম্মদক *ৰছুলুল্লাহ* (আল্লাৰ ফিৰিস্তা) আৰু মোচাক *কালিমুল্লাহ* (আল্লাৰ কালাম) বুলি কলেও এই উপাধিবোৰ সকলো নবীৰ ক্ষেত্ৰতে প্ৰযোজ্য, কাৰণ প্ৰত্যেকজনেই আল্লাহৰ ফিৰিস্তা যাৰ লগত আল্লাহে নিয়মিতৰূপে কথা পাতিছিল। সেইবাবে তেওঁ এই সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছে যে খ্ৰীষ্ট উপাধিটো কোনো প্ৰকাৰেই অদ্বিতীয় নহয় আৰু সেইবাবে ইছা খোদাৰ অন্য ফিৰিস্তাবোৰৰ পৰা একো বেলেগ নহয়।

আকৌ এবাৰ তেওঁৰ অজ্ঞতা প্ৰকাশ পাইছে, কাৰণ কিতাবুল মোকাদ্দছত ইছাক দিয়া উপাধিটো আচলতে (মূল গ্ৰীক ভাষাত) *ho Christos*, অৰ্থাৎ “খ্ৰীষ্ট জনা”। এই নিৰূপিত প্ৰকৰণৰ ব্যৱহাৰে উপাধিটো অতি প্ৰকৃত অৰ্থত একচেতীয়া কৰিছে আৰু প্ৰকাশ কৰিছে যে ইছা সঁচাকৈয়ে আল্লাহৰ মনোনীত, মছীহ জনা আছিল, যি ধৰণে অন্য কোনো নবীয়েই নাছিল। দৰাচলতে সেই একে পদবিন্যাস কোৰানতে দেখা পোৱা যায়, য’ত ইছাক *আল-মছীহ*, মছীহ জন বুলি কৈছে, অৰ্থাৎ এই উপাধি প্ৰযোজ্য হোৱা একমাত্ৰ জন।

দৰাচলতে কোৰানত ইছাক অন্ততঃ দহবাৰ *ৰছুল* বুলি কোৱা হৈছে (উদাহৰণ স্বৰূপে ছুৰা ৪:১৭১ চাওঁক য’ত তেওঁক স্পষ্টকৈ *ৰছুলুল্লাহ* বুলি কৈছে) আৰু ছুৰা ৩:৪৫ত তেওঁক *কালিমাতিম-মিন’ছ*, অৰ্থাৎ “তেওঁৰ পৰা কালাম” বুলি কোৱা হৈছে। কিন্তু *আল-মছীহ*, মছীহ জন উপাধিটো কোৰানত কেৱল ইছাৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ হৈছে আৰু একেদৰে কিতাবুল মোকাদ্দছত সেই একে উপাধি *ho Christos* অন্য কাৰো ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰি। ইছা অতি অদ্বিতীয়ৰূপে মছীহ জনা আৰু সেই উপাধিটো কেৱল তেওঁৰ।

দীদাতে অৱশ্যে ইছাক সাধাৰণ নবীৰ খাপলৈ নমাবলৈ লক্ষ্য কৰে। সেইবাবে এই একচেতীয়া মছীহ (বা খ্ৰীষ্ট) উপাধিটো অতি মক্ষিল পায় আৰু জগৰৰ কাৰণ বুলি গণ্য

কাৰো পক্ষে সম্ভৱপৰ নহয়। বহুতো সময়ত তেওঁ এনে বক্তব্যবোৰ কৰিছিল যিবোৰে এই কথাটো অতি বিস্তাৰিতৰূপে প্ৰকাশ কৰে। এই আয়াতটো চাওক:

“মোৰ পিতৃৰ দ্বাৰাই সকলোকে মোত সমৰ্পণ কৰা হৈছে; আৰু পুত্ৰ নো কোন, তাক পিতৃৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে; আৰু পিতৃ নো কোন, তাক পুত্ৰৰ বাহিৰে, আৰু যি কোনোৰ আগত পুত্ৰই তেওঁক প্ৰকাশ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে।” (লুক ১০:২২।)

এবাৰ ইহুদীবিলাকে সাব্যস্ত কৰাৰ দৰে, “সেই জনৰ দৰে মানুহে কেতিয়াও কথা কোৱা নাই” (ইউহোনা ৭:৪৬)। নিজৰ পৰিচয় দিবলৈ অন্য কোনো নবীয়ে তেনে ভাষা ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল। ইছাই কৈছিল, সকলোকে তেওঁত সমৰ্পণ কৰা হৈছে আৰু *পুত্ৰজনাই* পিতৃক প্ৰকৃততে প্ৰকাশ নকৰিলে কোনেও পিতৃক জানিব নোৱাৰে। এয়া একে ধৰণৰ এটা উদ্ধৃতি, যিটোৱে দেখুৱায় যে ইছাই নিজক সম্পূৰ্ণ অৰ্থত ইবনুল্লাহ বুলি বিবেচনা কৰিছিল, যিটো উদ্ধৃতি অন্য অনেক উদ্ধৃতিৰ দৰে, দীদাতৰ পুথিত সুবিধা অনুযায়ী অৱহেলা কৰা হৈছে:

“পিতৃয়ে নিজে কাৰো শোধ-বিচাৰ নকৰি, আটাই শোধ-বিচাৰৰ ভাৰ পুত্ৰক শোধাই দিলে। যি জনে পুত্ৰক সমাদৰ নকৰে, তেওঁ তেওঁক পঠোৱা পিতৃকো সমাদৰ নকৰে।” (ইউহোনা ৫:২২:২৩।)

দীদাতে কল্পনা কৰাৰ দৰে, আমি সকলোৱে যদি আল্লাহৰ সন্তান (২৯ পূ:), তেন্তে পিতৃক সমাদৰ কৰাৰ দৰে সকলো মানুহে তেওঁকো ইবনুল্লাহ বুলি সমাদৰ কৰিব লাগে বুলি ইছাই কিয় কৈছিল? দৰাচলতে আমি সমস্ত ইঞ্জিলবোৰতে এনেবোৰ শিক্ষা পাওঁ যে ইছাই নিজকে অদ্বিতীয়, অনন্তকালীয়া ইবনুল্লাহ বুলি বিবেচনা কৰিছিল। এবাৰ তেওঁ এজন গৃহস্থৰ দৃষ্টান্ত দি কৈছিল, যি জনে এখন দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতি খেতিয়কবিলাকৰ হাতত গতাই দি বিদেশলৈ গৈছিল। যেতিয়া ফলৰ বতৰ আহিল, মালিকজনে তেওঁৰ ফল লবলৈ তেওঁৰ বান্দাবিলাকক

ইব্রী পত্ৰত আগবঢ়োৱা যুক্তি হৈছে এই যে ইছা হাকৰণৰ শ্ৰেণীৰ দৰে লেবীয় ইমাম নাছিল, কিন্তু মক্কীচেদকৰ শ্ৰেণীৰ দৰে চিৰস্থায়ী মহা-ইমাম আছিল। ইয়াৰ অৰ্থ এই যে যিহেতু কিতাবুল মোকাদ্দছত মক্কীচেদকৰ আদি আৰু অন্তৰ বিশেষভাৱে উল্লেখ নাই, গতিকে এই ক্ষেত্ৰত তেওঁ ইছাক পূৰ্বাঙ্কিত কৰে যি জন সঁচাকৈ বেহেস্তৰ পৰা আহিছিল, এজন চিৰস্থায়ী ব্যক্তি যি জনৰ চৰম অৰ্থত কোনো আদি বা অন্ত নাই। মক্কীচেদক কেৱল তেওঁৰ সাদৃশ্য আছিল - যিটো কথা দীদাতে সূক্ষ্মতাৰে গোপন কৰিছে - আৰু ইব্রাহীমে যি জনক দশম ভাগ আগবঢ়াইছিল আৰু আল্লাহৰ ইমাম স্বৰূপে যিজনৰ চৰিত্ৰৰ চমু বিবৰণে আহিব লগীয়া শেষ, সত্য মহা-ইমাম, ইছা মছীহৰ উদাহৰণ স্বৰূপ আছিল।

ইছা - জীৱিত আল্লাহৰ অনন্ত পুত্ৰ

দীদাতৰ পুথিৰ শেষ ভাগত মছীহি তত্ত্ব আৰু ইছা যে ইবনুল্লাহ এই বিষয়ে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ শিক্ষাৰ বিৰুদ্ধে নিম্নম আৰু সময়ে সময়ে কুৰূপ আক্ৰমণ আছে। তথাপি অন্ততঃ এটা দৃষ্টিকোণৰ পৰা তেওঁ স্বীকাৰ কৰিবলৈ বাধ্য হৈছে যে “তেওঁ মুখ্য ৰূপে ইবনুল্লাহ” (ইছ'লাম ধৰ্ম্মত ঈছা আল-মছীহ, ২৯ পৃ:)। ২৮ পৃষ্ঠাত তেওঁ কেইবাটাও পাঠ্যৰ উদ্ধৃতি দিছে এই কথাটো দেখুৱাবলৈ যে মানুহক সাধাৰণভাৱে আল্লাহৰ সন্তান বুলি বৰ্ণনা কৰা ক্ষেত্ৰত কিতাবুল মোকাদ্দছত প্ৰায়ে “ইবনুল্লাহ” উক্তিটো পোৱা যায়। তাৰপাছত তেওঁ মুখনি মাৰিছে যে যেতিয়া ইছাই নিজকে ইবনুল্লাহ বুলি জাহিৰ কৰিছিল, তেওঁ সেই কথা কেৱল ৰূপক অৰ্থতহে কৈছিল আৰু যেতিয়া মছীহিবিলাকে তেওঁক অনন্তকলীয়া ইবনুল্লাহ বুলি কয়, তেওঁলোকে ভুল কৰে।

ইছা যে অদ্বিতীয় আৰু সম্পূৰ্ণ অৰ্থত ইবনুল্লাহ আছিল, সেই বিষয়ে কিতাবুল মোকাদ্দছত পোৱা প্ৰমাণৰ সম্ভাৰ আওকাণ নকৰাকৈ তেনে ধৰণৰ সিদ্ধান্তত উপনীত হবলৈ

[২৬]

কৰে। যি নহওক, তেওঁৰ যুক্তি সম্পূৰ্ণ ভুল অনুমানৰ ওপৰত আধাৰিত যে এই উপাধিটো ইছাৰ ক্ষেত্ৰত কেতিয়াও অতি অদ্বিতীয় অৰ্থত প্ৰযোজিত হোৱা নাছিল।

কোৱানে যোগ্যৰূপে ইছাক আল-মছীহ বুলি কলেও উপাধিটো ব্যাখ্যা কৰিবলৈ কোনো চেষ্টা কৰা নাই। তেন্তে ইয়াৰ প্ৰকৃত অৰ্থ কি? মছীহৰ মৰ্যাদাক সাধাৰণ নবীত্বৰ উচ্চত স্থাপন কৰিবলৈ, দীদাতে আশাৰে কল্পনা কৰাৰ দৰে, “জিলিকি থকা সোণলৈ নিম্ন খাপৰ ধাতুক” (ইছ'লাম ধৰ্ম্মত ঈছা আল-মছীহ, ১৩ পৃ:) ৰূপান্তৰ কৰিবৰ বাবে কোনো খ্ৰীষ্টিয়ান প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰয়োজন নহয়। কাৰণ ইহুদীবিলাকেহে এজন আগন্তুক অৱয়বৰ কথা কৈছিল, যাক বৰ্ণনা কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ পাক কিতাবত এই উপাধিটো স্পষ্টৰূপে ব্যৱহাৰ কৰাৰ পাছত তেওঁলোকে তেওঁক মছীহ বুলি নামাকৰণ কৰিছিল (দানিয়েল ৯:২৬)। পূৰ্বৰ নবীসকলৰ পাক কিতাবত তেওঁলোকে আল্লাহৰ অভিষিক্ত জনাৰ আগমণৰ বিষয়ে সঠিকৰূপে বাৰে বাৰে ভবিষ্যত বাণী পাইছিল, যি জন সাধাৰণ নবী নহব কিন্তু সমস্ত জগতৰ সৰ্বশেষ নাজাতদাতা হব (উদাহৰণ: ইছায়া ৭:১৪, ৯:৬-৭, ৪২:১-৪, যিৰিমিয়া ২৩:৫-৬, মীখা ৫:২-৪ আৰু জাকাৰিয়া ৬:১২-১৩)। তেওঁ ন্যায় আৰু সাধুতাৰে চিৰকালৰ বাবে খোদাৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰি দেশবোৰৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিব। তেওঁক প্ৰথমতে সৰু কৰা হব (ইছায়া ৫৩:১-১২) আৰু জীৱন্তবিলাকৰ ভূমিৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰা হব (দানিয়েল ৯:২৬), কিন্তু সময়ৰ অন্তত তেওঁৰ পুনৰাগমণত তেওঁ খোদাৰ নাজাত আৰু বিচাৰ আনিব, তেওঁৰ ধাৰ্ম্মিক প্ৰজাবিলাকক ন্যায় আৰু গৌৰৱেৰে ৰাজত্ব কৰিব, কিন্তু সমস্ত জগতৰ পৰা তেওঁৰ শত্ৰুবিলাকক তেওঁৰ ভৰিৰ তললৈ আনিব (গীত ১১০:১)।

ইহুদীবিলাকে জানিছিল যে এই ক্ষমতাপন্ন প্ৰকৃতিত মছীহৰ আগমণ হব আৰু যেতিয়া ইছা আছিল, সেইজনেই তেওঁ নে কি বুলি তেওঁলোকে খোলাখুলিকৈ চিন্তা কৰিছিল (ইউহোৱা ৭:৩১, ৪১-৪৩, ১০:২৪, মথি ২৬:৬৩)। কেইবাবাৰো তেৱেঁই সঁচাকৈ মছীহ বুলি তেওঁ নিজে

[১৯]

খোলাখুলিকৈ সমর্থন কৰিছিল (ইউহোৱা ৪:২৬, মথি ১৬:১৭, মাৰ্ক ১৪:৬২) আৰু ইহুদীবিলাকক কৈছিল যে তেওঁ ক্ষমতাৰে আৰু মহান গৌৰৱেৰে মেঘত উঠি আকৌ আহিব আৰু তেওঁলোকে তেওঁক আল্লাহৰ সোঁহাতে বহি থকা দেখিবলৈ পাব (মথি ২৬:৬৪)। ইছাক আল্লাহৰ চিৰস্থায়ী নাজাতদাতা আৰু মছীহৰ মৰ্যাদালৈ উন্নত কৰিবলৈ কোনো মছীহি “কথাৰ ভেলেকী বাজীৰ” (ইছ’লাম ধৰ্ম্মত ঈছা আল-মছীহ, ১৩ পৃ:) দৰকাৰ নপৰে। ইহুদীবিলাকে জানিছিল যে আন নবীবিলাকৰ দৰে মছীহ “নিম্ন ধাতুৰে” নিৰ্মিত নহব, কিন্তু তুলনামূলক ভাৱে, “জিলিকি থকা সোণ” হব, যিটো ইছা সঁচাকৈয়ে আছিল!

ইহুদীবিলাকে শোকজনক ভাৱে তেওঁলোকৰ আশাৰ সিদ্ধি, তেওঁলোকৰ মছীহক নামঞ্জুৰ কৰিলে আৰু সেইবাবে কিছু কালৰ পাছতে (৭০ খ্ৰীষ্টাব্দ) তেওঁলোক বিচ্ছিন্ন হল, আৰু আজিলৈকে তেওঁলোকৰ ধৰ্ম্মই মূল অৰ্থ আৰু গৌৰৱ হেৰুৱাই আছে। তাতোকৈয়ো আন এটি দুৰ্ভাগীয়া শোকজনক ঘটনা হৈছে মুছলিম জগতৰ ভাবভঙ্গী, যিয়ে এটা উশাহতে স্বীকাৰ কৰে যে ইছা সঁচাকৈয়ে মছীহ জনা, কিন্তু আনটো উশাহত দাবী কৰে যে তেওঁ মাত্ৰ এজন নবী। মুছলমান ধৰ্ম্মত উপাধিটোৰ সমস্ত অৰ্থই সম্পূৰ্ণৰূপে নোহোৱা হৈ গৈছে।

ইছা মছীহ জগতৰ একমাত্ৰ নাজাতদাতা, অদ্বিতীয় মছীহ, যি জনক আল্লাহে দেশ আৰু মানুহক আৰোগ্য কৰিবলৈ পঠাইছিল। এই উপাধিটো একমাত্ৰ তেওঁৰেই আৰু তেওঁক সেই মৰ্যাদালৈ উন্নত কৰে, যি মৰ্যাদা মানৱৰ পুত্ৰবিলাকৰ মাজত একমাত্ৰ তেৱেঁই উপভোগ কৰে – গৌৰৱৰ ৰজা যি জনে চিৰকাললৈ ৰাজত্ব কৰিব।

ইছাৰ জন্মৰ এক বিবেচনা

মছীহিসকলৰ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰতি দীদাতৰ যুক্তিহীন ধাৰণা, ইছাৰ গৰ্ভধাৰণ আৰু জন্মৰ প্ৰতি তেওঁৰ আচৰণত অজ্ঞতা ব্যক্ত হৈছে। তেওঁ লুক ১:৩৫ উল্লেখ

[২০]

ইব্ৰীৰ পৰা গোটেই অংশটোকে উল্লেখ কৰিম আৰু দীদাতে সহজভাৱে গোপন কৰা আৰু সেইবোৰৰ ঠাইত তিনিটা সৰু বিন্দু সোমাই দিয়া মূল পাঠ্যৰ কথাখিনি বেঁকা আখৰে দেখুৱাম:

কিয়নো সেই যি মঙ্কীচেদক চালেমৰ ৰজা আৰু সবেৰ্বাপৰি আল্লাহৰ ইমাম আছিল, আৰু ৰজাসকলক সংহাৰ কৰি বাটত উলটি অহা ইব্ৰাহিমক লগ পাই, তেওঁক আশীৰ্বাদ কৰিছিল আৰু যি জনক ইব্ৰাহিমে সকলোৰে পৰা দহ ভাগৰ এভাগ দিছিল, (প্ৰথমে তেওঁৰ নামৰ অৰ্থ ধৰ্ম্মৰাজ, পাছত চালেমৰ ৰজা, অৰ্থাৎ শান্তিৰাজ হয়; তেওঁৰ পিতৃ, বা বংশাৱলি, বা আয়ুসৰ আদি বা জীৱনৰ অন্ত নাই, কিন্তু তেওঁক আল্লাহৰ পুত্ৰৰ সদৃশ কৰা হল,) তেওঁ সদায় ইমাম হৈ থাকে। (ইব্ৰী ৭:১-৩।)

বেঁকা আখৰে লিখা সামৰণিৰ কথাখিনিয়ে দীদাতে চেষ্টা কৰা যুক্তিটোক, অৰ্থাৎ মঙ্কীচেদক যে “ইছাতকৈ মহান” আছিল তাক খোলাখুলিকৈ খণ্ডণ কৰে, কাৰণ সেই কথাখিনিয়ে পৰিষ্কাৰকৈ দেখুৱাছে যে তেওঁ কেৱল ইবনুল্লাহৰ অনুৰূপ আছিল। গতিকে তেওঁ আহিবলগীয়া চিৰস্থায়ী মহা-ইমামৰ কেৱল এক আগৰণুৱা, এক নিদৰ্শন, এক ছায়া আৰু সীমিত উদাহৰণহে আছিল।

ইব্ৰীৰ পৰা উদ্ধৃতি দিয়া শাস্ত্ৰ অংশখিনিৰ মূল কথাটো হৈছে যে শাস্ত্ৰত মঙ্কীচেদকৰ বংশাৱলি দিয়া নাই, কিন্তু তেওঁৰ কোনো বংশাৱলি সঁচাকৈ নাছিল বুলি নহয়। তেওঁলোকে কেৱল তেওঁৰ পিতৃ, মাতৃ বা বংশাৱলি উল্লেখ কৰা নাই, তেওঁৰ জন্ম কেতিয়া হৈছিল বা কেতিয়া তেওঁৰ মৃত্যু হৈছিল তাকো আমাক কোৱা নাই। তৌৰাতৰ ১৪ অধ্যায়ৰ চমু অংশ এটাত উল্লেখ হৈছে, য’ত তেওঁক চালেমৰ ৰজা বুলি কোৱা হৈছে যি জনে ইব্ৰাহিমৰ ভতিজা লোটক বন্দী কৰা লোকবিলাকক সংহাৰ কৰি উলটি অহাৰ পথত ইব্ৰাহিমক লগ পাইছিল। তেওঁক মুকলিকৈ “সবেৰ্বাপৰি আল্লাহৰ ইমাম” (তৌৰাৎ ১৪:১৮) বুলি বৰ্ণনা কৰা হৈছে, কিন্তু এই টোকাবোৰৰ বাহিৰে, তেওঁৰ উল্লেখ অন্য কতো নাই।

[২৫]

আৰু আদমৰ প্ৰভেদ দেখুওৱা হৈছে:

প্ৰথম মানুহ পৃথিৱীৰ পৰা হোৱা, মন্থয়: কিন্তু দ্বিতীয় মানুহ স্বৰ্গৰ পৰা অহা। (১ কৰিন্থীয়া ১৫:৪৭)।

খোদাই ফুঁ মাৰি প্ৰাণ-বায়ু ভৰাই দিয়া আদম কেৱল এজন সাধাৰণ, স্বাভাৱিক মানুহ আছিল। কিন্তু ইছা বেহেস্তৰ পৰা অহা অনন্তকলীয়া ব্যক্তিত্ব, জীৱন-দিওঁতা ৰূহ আছিল আৰু সেইবাবে তেওঁৰ গৰ্ভধাৰণত মানৱ জাতিৰ স্বাভাৱিক, পাৰ্থিৱ নিয়মিত ধাৰাৰ ব্যাঘাত জড়িত হোৱাৰ প্ৰয়োজন আছিল। তেওঁ জীৱনৰ নিশ্বাস আছিল আৰু যিবিলাকে তেওঁত বিশ্বাস কৰে তেওঁলোকে অনন্ত জীৱন পাব আৰু সময়ত তেওঁৰ বেহেস্তী সাদৃশ্যলৈ ৰূপান্তৰিত হব।

মক্ষীচেদক-আহিব লগীয়া মছীহৰ নিৰ্দেশন

এতিয়া আমি ইছা আৰু তেওঁৰ আগত অহা মক্ষীচেদকৰ মাজৰ সামঞ্জস্যক দীদাতে কৰা বিশ্লেষণৰ ধৰণক বিবেচনা কৰিবলৈ আগবাঢ়োঁ। তেওঁ মক্ষীচেদকৰ বিষয়ে কৈছে যে “তেওঁ ইছাতকৈ মহান আন এজন মানুহ” (ইছলাম ধৰ্মত মছীহ, ২৬ পৃ:) আৰু ইব্ৰী ৭:৩ৰ উদ্ধৃতি দিছে য’ত কোৱা হৈছে যে মক্ষীচেদকৰ পিতৃ, মাতৃ বা বংশাৱলি নাছিল আৰু আয়ুসৰ আদি অথবা জীৱনৰ অন্ত নাছিল। এই বৰ্ণনাৰ পাছত দীদাতৰ পুথিত তিনিটা দেখাত অনুপকাৰী যেন লগা বিন্দু দিয়া হৈছে (২৬ পৃ:)। এইটো অসাধাৰণ কথা নহয় - এনে আৰ্চৰিতকাণ্ড দীদাতে লিখা অন্য পুথিত (আমাৰ পৰা প্ৰকাশিত আন এখন পুথি ‘মছীহৰ সলীব-মৃত্যু: এটি বাস্তৱ তথ্য, উপকথা নহয়!’ চাওক) আৰু তেওঁৰ ইছলাম ধৰ্ম বিশ্বাসৰ কেন্দ্ৰই প্ৰকাশ কৰা সৰু সৰু কিতাপবোৰতো সংঘটিত হৈছে। এই তিনিটা বিন্দু মূল পাঠ্যৰ পৰা দীদাতে বুদ্ধিৰে সততে বাদ দিয়া কিছুমান শব্দৰ ঠাইত থাকে, কাৰণ সেই শব্দবোৰে তেওঁ দৰ্শাবলৈ চেষ্টা কৰা ঠিক সেই যুক্তিটোকে খণ্ডন কৰে। সঁচাকৈয়ে এটি লক্ষ্যণীয় আৰ্চৰিতকাথা! আমি

[২৪]

কৰিছে য’ত মৰিয়মলৈ ফিৰিস্তা জিব্ৰাইলৰ বাক্য আহিছে যাৰ অৰ্থ এই ধৰণৰ যে পাক ৰূহ তেওঁৰ “ওপৰলৈ আহিব” আৰু সৰ্বোপৰি আল্লাহৰ শক্তিয়ে তেওঁক “ছাঁ দি ধৰিব”। এইখিনি কথাৰ ওপৰত তেওঁৰ মন্তব্য:

ইয়াত ব্যৱহাৰ কৰা ভাষা অৰুচিজনক - নৰ্দমাৰ ভাষা - আপুনি একমত নহয় নে!? (দীদাত, ইছলাম ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ, ২৪ পৃ:)।

তেওঁৰ পুথিত “নৰ্দমাৰ ভাষা” কথাখিনি উজ্জ্বল টিয়াহীৰে ডাঠকৈ লিখা হৈছে। কোনো এজনে কৈছিল “সৌন্দৰ্য্য দৃষ্টি কৰোঁতাজনৰ চকুত”। দেখা যায় যে তাৰ ওলোটোটোও সমানে সত্য। দীদাতে প্ৰকাৰান্তৰে বুজাইছে যে ইছাৰ গৰ্ভধাৰণৰ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বৰ্ণনাত কিবা দুৰাচাৰ আছে। অতি উল্লেখযোগ্য ভাৱে তেওঁ পদটিৰ বাকী অংশখিনি বাদ দিছে: “এই হেতুকে সেই পবিত্ৰ গৰ্ভফলৰ নাম ইবনুল্লাহ বুলি প্ৰখ্যাত হব” (লুক ১:৩৬)। গোটেই পদটো পবিত্ৰতাৰ সন্মানসূচক ভয়ৰ প্ৰসঙ্গত সজা হৈছে। যিহেতু এই শিশুটি অশুচি মাংসৰ মাধ্যমেৰে নহয়, কিন্তু পাক ৰূহৰ শক্তিৰ যোগেদি গৰ্ভধাৰিত হব, সেইবাবে শিশুটি আন সকলো মানুহৰ দৰে অশুদ্ধ আৰু পাপময় নহব, কিন্তু পবিত্ৰ হব, আন কি আল্লাহৰ পুত্ৰ হব। ইয়াত কোনো এজনে কেনেকৈ কিবা অৰুচিজনক পাব পাৰে, সেইটো আমাৰ বোধগম্যৰ বাহিৰত। স্বয়ং কোৰানে শিকায় যে কেৱল ঐশ্বৰিক শক্তিৰ দ্বাৰাই ইছাৰ গৰ্ভধাৰণ হোৱাটোৱেই তেওঁৰ অদ্বিতীয় পবিত্ৰতাৰ কাৰণ (ছুৰা ১৯:১৯)। এই কথাখিনি প্ৰযোজ্য:

“শুচিবিলাকলৈ সকলোৱেই শুচি; কিন্তু কলুষিতবিলাকলৈ আৰু বিশ্বাস নকৰাৰিলাকলৈ একোৱেই শুচি নহয়, বৰং তেওঁবিলাকৰ মন আৰু বিবেক, এই উভয় কলুষিত।”

(তীত ১:১৫।)

লুকৰ ইঞ্জিলত প্ৰায়ে মানুহৰ ওপৰলৈ পাক ৰূহ নামি অহাৰ কথা পঢ়িবলৈ পোৱা যায় আৰু প্ৰত্যেকটো ঘটনাৰ বৰ্ণনাই তেওঁৰ পবিত্ৰ প্ৰভাৱৰ অভিষেকৰ কথা

[২১]

প্ৰকাৰান্তৰে বুজায়। চিমিয়োন এজন “ধাৰ্মিক আৰু ভক্ত” মানুহ আছিল আৰু “তেওঁৰ ওপৰত পাক ৰুহ আছিল” (লুক ২:২৫) আৰু ইছাক যেতিয়া বাণাইজ কৰা হ'ল আৰু তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল, “পাক ৰুহ...তেওঁৰ ওপৰলৈ নামি আহিল” (লুক ৩:২২)। একেদৰে আমি পঢ়োঁ যে ইছাই অন্য ৰূপ ধৰাৰ সময়ত যেতিয়া আল্লাহৰ মহিমা তেওঁৰ মূৰৰ ওপৰত দেখা দিছিল, তেতিয়া “এচমকা মেঘ আহি তেওঁলোকক ছাঁ কৰি ধৰিলে” (লুক ৯:৩৪)। এই সকলোবোৰ ঘটনাত আল্লাহৰ মহিমা মানুহৰ মূৰৰ ওপৰত পৰা দেখা গৈছে। তেন্তে ইছাৰ গৰ্ভধাৰণৰ বিষয়ে একে ধৰণৰ উক্তি ব্যৱহাৰ কৰোঁতে (যে পাক ৰুহ মৰিয়মৰ “ওপৰলৈ আহিব” আৰু খোদাৰ শক্তিয়ে তেওঁক “ছাঁ দি ধৰিব”), কোনো এজনে কেনেকৈ কব পাৰে যে এয়া “অৰুচিজনক - নৰ্দমাৰ ভাষা”?

এই কথা বেচ স্পষ্ট যে ইছা-শিশু কি প্ৰকাৰে গৰ্ভধাৰিত হ'ব তাক বৰ্ণনা কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা শব্দবোৰ কি তাবুল মোকাদ্দছত সাধাৰণতে যি কোনো ঘটনা বৰ্ণনা কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয়, য'ত এজন ব্যক্তিৰ ওপৰত আল্লাহৰ শক্তি আৰু পবিত্ৰতাৰ অতি প্ৰকৃত অভিষেক নামি আহিব পাৰে। দীদাতৰ যুক্তি-তৰ্কৰ আধাৰ কি তাক আমি সঁচাকৈয়ে নেদেখোঁ আৰু আকৌ এবাৰ আমাৰ ধাৰণা হয় যে মছীহি ঈমানৰ বিৰুদ্ধে তেনে অবিহিত অপবাদ দিবলৈ তেওঁ নিশ্চয় সেই ধৰ্মৰ বিৰুদ্ধে পক্ষপাত হ'ব লাগিব। ইছাৰ জন্মৰ কি তাবুল মোকাদ্দছৰ বিবৰণক, সেই একে ঘটনাৰে কোৰানৰ বিবৰণৰ সৈতে অশুভিতৰূপে তুলনা কৰিবলৈ কৰা তেওঁৰ প্ৰচেষ্টা সমানেই অসাৰ প্ৰমাণিত হয় যেতিয়া তেওঁ কয়:

আল্লাহৰ বাবে মানৱ পিতৃ নোহোৱাকৈ ইছাক সৃষ্টি কৰিবলৈ, তেওঁ কেৱল ইচ্ছা কৰিলেই হয়। যদি তেওঁ পিতৃ বা মাতৃ নোহোৱাকৈ নিযুত নিযুত ইছা সৃষ্টি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ কেৱল ইচ্ছা শক্তিৰ যোগেদিয়েই সিবিলাকক অস্তিত্বলৈ আনিব পাৰে। (দীদাত, ইছ'লাম ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ, ২৪ পৃ:)

[২২]

ইয়াৰ পৰা দেখা দেখি এইটো প্ৰশ্ন উত্থাপিত হয় - আল্লাহে কিয় “পিতৃ বা মাতৃ নোহোৱাকৈ নিযুত নিযুত ইছা” সৃষ্টি নকৰিলে? এই ধৰণে একমাত্ৰ এজন মানুহ গৰ্ভধাৰিত হোৱা বাস্তৱ তথ্যই নিশ্চয় এই কথাই প্ৰকাশ কৰে যে পিতৃ নোহোৱাকৈ এই ধৰণে অনেক মানুহ গৰ্ভধাৰিত হোৱাটো আল্লাহৰ ইচ্ছা নহয়। বৰঞ্চ এইটো স্পষ্টই তেওঁৰ বিশেষ ইচ্ছা যে কেৱল এক অদ্বিতীয় ব্যক্তিত্বই এই প্ৰকাৰে জন্ম লবলৈ নিয়োজিত হৈছিল। এই কথাই এই সম্ভাৱনাকো দাবী কৰে যে এই ধৰণে জন্ম লাভ কৰিবলৈ ইছা মানুহজনৰ অতি অতুলনীয় কিবা নিশ্চয় আছিল। সকলো সাধাৰণ মানুহৰ স্বাভাৱিক পিতৃ-মাতৃ থাকে - তাৰ ভিতৰত নবীসকলো আছে। ইছাৰ মানৱ পিতৃ নথকাৰ এটা মাত্ৰ কাৰণেই থাকিব পাৰে। চিৰস্থায়ী পিতৃৰ পুত্ৰ হোৱা হেতুকে ই অত্যন্ত আৱশ্যক আছিল যে মানৱ হস্তক্ষেপণ নোহোৱাকৈ, কেৱল আল্লাহৰ ৰুহৰ শক্তিৰ দ্বাৰাই, মানৱ আকৃতিত এক অসাধাৰণৰূপে তেওঁ গৰ্ভধাৰিত হ'ব লাগে। এইটো নিশ্চয় যথেষ্ট স্পষ্ট।

চুৰা ৩:৫৯ৰ সংক্ৰান্তত দীদাতে ইউচুফ আলিৰ ভাঙনি আৰু ব্যাখ্যাৰ উদ্ধৃতি দিও একো লাভ হোৱা নাই, য'ত অৰ্থ ভাঙোতা জনে এই তথ্য উনুকিয়াইছে যে আদমৰ পিতৃও নাছিল বা মাতৃও নাছিল আৰু সেইবাবে তেওঁক ইবনুল্লাহ বুলি কোৱাৰ অধিক অধিকাৰ আছে (যি দৰে দীদাতে তেওঁৰ পুথিৰ ২৬ পৃষ্ঠাত আভাস দিছে)। আদমক সম্পূৰ্ণ পৈণত অৱস্থাত সৃষ্টি কৰা হৈছিল যেতিয়া তেওঁ মানৱ পিতৃ-মাতৃৰ পৰা জন্ম পোৱা সম্ভৱ নাছিল। কোনোবা এজনকতো প্ৰথমে সৃষ্টি কৰিব লাগিব। কিন্তু শ শ বছৰ ধৰি আল্লাহৰ স্বাভাৱিক জন্মৰ শৃঙ্খলা বাহাল হৈ থকা স্বত্বেও কেৱল মাত্ৰ এজনী নাৰীৰ পৰাই ইছাৰ জন্ম হৈছিল। আদমৰ কিয় পিতৃ-মাতৃ নাছিল সেইটো স্পষ্ট, কিন্তু কেৱল মাতৃৰ পৰা ইছাৰ যাতে জন্ম হয়, তাৰবাবে আল্লাহে প্ৰজননৰ স্বাভাৱিক শৃঙ্খলাক ব্যাঘাত কৰাৰ কাৰণ কি? কি তাবুল মোকাদ্দছত তলত দিয়া ব্যাখ্যাটোৰ বাহিৰে কোনো ন্যায্য বিকল্প নাই, যিটো পদত সম্পূৰ্ণৰূপে ইছা

[২৩]

আহমদ দীদাদৰ ব্যক্তিগত মতবাদৰ প্ৰতি প্ৰকৃত
মুছলমানৰ কি ধাৰণা? মুছলমান প্ৰচাৰক মহম্মদ বেনাই
কৈছে....

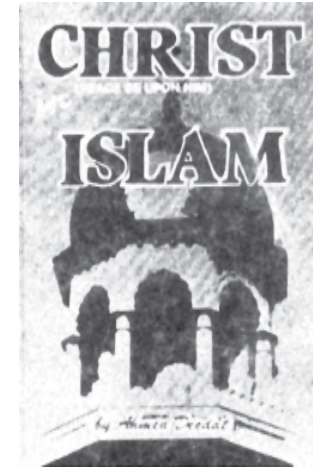
কেইবা বছৰৰ পৰা মহম্মদ দীদাতে তেওঁৰ মতবাদ প্ৰচাৰ কৰি আছে যে, ঈছা
মছীহক মাৰিবলৈ সলীবত উঠোৱা হৈছিল, কিন্তু তেওঁ তাৰ পৰা পলায়ন
কৰিছিল। দীদাতৰ প্ৰথম পুস্তিকা “মছীহ সলীব বিদ্ধ হৈছিল নে? পুস্তিকাত
তেওঁৰ মতবাদ প্ৰচাৰ কৰাৰ পাছত শেহতীয়া কৈ “মছীহৰ সলীব-মৃত্যু অথবা
সলীব মৃত্যুৰ উপকথা? “ইছলাম ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ” নামৰ কিতাবতো
একে মতবাদ ব্যক্ত কৰিছে। এই সম্বন্ধত আমি কব খোজো যে, মহম্মদ
দীদাতে প্ৰায়ে কুদিয়ানী সকলৰ মতবাদহে প্ৰচাৰ কৰি আছে। এই কুদিয়ানী
সকলক পাকিস্তান চৰকাৰে অমুছলমান বুলি ঘোষণা কৰিছে। সেয়েহে তেওঁৰ
মতবাদ প্ৰকৃত মুছলমান আৰু মছীহিসকলে প্ৰত্যাখান কৰিব লাগে। মুছলমান
সকলৰ অন্যতম প্ৰচাৰক মহম্মদ বেনাই দীদাতৰ মতবাদ প্ৰত্যাখান কৰিবলৈ
সকলোকে আহ্বান জনাইছে। তেওঁ কয়, “আহম্মদ দীদাত প্ৰায়ে আন সম্প্ৰদায়ৰ
বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰে—কিন্তু ইছলামৰ বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰিবলৈ তেওঁৰ এটা নিৰ্দিষ্ট
বিষয় আছে আৰু সেয়া হ’ল ঈছাৰ সলীব-মৃত্যুৰ মতবাদ। তেওঁৰ শিক্ষাত
তেওঁ ইছলামৰ মতবাদ অথবা মছীহিসকলৰ মতবাদৰ পৰিবৰ্তে নিজস্ব ধাৰণাহে
ব্যক্ত কৰে— আৰু এনেদৰেই পঢ়ুৱেসকলক বিপাণ্ডত পেলায়। মোৰ ধাৰণা
যে, তেওঁ কুদিয়ানী সকলৰ ধাৰণা বক্ত কৰি তেওঁলোকৰ মতবাদ সৰ্বজন
গ্ৰাহ্য কৰে। তেওঁৰ শিক্ষা হ’লঃ ‘মছীহক সলীবত দিয়া হৈছিল, কিন্তু তেওঁ
তাৰ পৰা পলায়ন কৰিছিল।’ কিন্তু দীদাতৰ এই শিক্ষাৰ কোৰাণ শ্ৰীফৰ
লগত মিল নাই। কাৰণ কোৰাণত মছীহই সলীবৰ পৰা পলায়ন কৰা কথাৰ
উল্লেখ নাই। সেয়ে মোৰ বাবে ই সাৰ্থক যে, দীদাতে আচলতে কোন বিশ্বাসৰ
মতবাদ প্ৰচাৰ কৰিছে— মছীহি বিশ্বাস, ইছলাম নে কুদিয়ানী মতবাদ।

(মহম্মদ বেগা, "Allegations Confirmed" P. 3)

আমাৰ কবলগীয়া বিষয় এয়ে যে, আহম্মদ দীদাত কোৰাণ আৰু কিতাবল
মোকাদ্দছৰ শিক্ষাৰ বিপৰীত মতবাদ প্ৰচাৰ কৰিছে— যিটো মহম্মদ বেগাই
সমৰ্থন কৰিছে। সেয়েহে আহম্মদ দীদাতৰ যিকোনো কিতাবে আমি মছীহিসকলৰ
দৰে প্ৰকৃত মুছলমানসকলেও প্ৰত্যাখান কৰিব লাগে।

ইছলাম আৰু মছীহি ধৰ্মত ঈছা আল-মছীহ

জন গীলখাইষ্ট

ঈছা মছীহৰ ব্যক্তিত্ব

ওপৰত ইছলাম আৰু মছীহিয়াত ধাৰণাৰ তুলনামূলক অধ্যয়ণ

(ইংৰাজীৰ পৰা ভাষান্তৰ)